

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Квітень

4

April

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня
Листування й передплату висилати
на адресу:

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державках
Америци для членок Союзу Українок
Америци залишається в 1956 р. \$2.50.
Річна передплата для нечл. \$3.00
Річна передплата в Канаді \$3.00
Річна передплата в Англії

й Австралії 1½ ф. ст.
Річна передплата у Франції . 900 фр.
Поодинокое число 35 центів

Зміст:

Дорсговказ

О. Лятуринська: ❄

Л. Б.: Назустріч гагілкам

М. Мельник: Вишневий цвіт

М. Слюсарчук: Три пасочки

Л. Буря: У далекому світі

Л. Б.: Біолог

Н. Василенко-Полонська: Світлий па-
мяті Марії та Катерини Грушевських

Р.: Гелен Келлер

М. М.: Два ювілеї

С. Пушкар: Нові засоби

М. Демидчук: Рівноправність амери-
канського жіноцтва

д-р Г. Лашенко: Историчний календар
Slave Labor

U. S. Protest Urged on Slavery by
Reds

Р. Коцик: Гідрокультура

Ориця: Зирк у тутешню кухню!

д-р Н. Сорочківська: Потреба руху

Українська вишивка: Настільник

Діма: Як Миколка став уважним учнем

Н. Мудрик-Мриц: Весна

М. С-ко: Весна

Н. Забіла: На вербі

Л. Бачинський: Як звичайний сірий кіт

Р. Завадович: Про весну-господиню

О. Цегельська: Карузеля, карузеля!

Вісті з Централі

При громадській роботі

На обгортці:
Галина Журба

Вже вийшла з друку книжечка

Веселий Струмок

Збірочка віршиків і оповідань

Упорядкувала: Марія Юркевич

Ціна 50¢

Замовлення в Централі СУА

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
for members \$2.50 per year; non-
members \$3.00 per year, half year
\$1.75. Subscription in Canada \$3.00
per year, half year \$1.75. Subscription
in England and Australia 1½ pound
sterling, per year. Subscription in
France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single copy 35¢

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

КАНАДА:

Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

ФРАНЦІЯ:

Mme. Nina Kovalenko
5, rue Gasnier Guy
Paris 20
France

АВСТРАЛІЯ:

Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia

АНГЛІЯ:

Mrs. Vira Smereka
36, Temple St.
Heaton, Bradford Yerks.
Mrs. Myroslawa Rudenska
335, Woodborough Rd.
Nottingham, England

Вже вийшла з друку
нова книжка

ДОКІЇ ГУМЕННОЇ

ХРЕЩАТИЙ ЯР

накладом В-ва „Слово“

— Ціна 4.50 дол. —

Замовляти у В-ві „Слово“:

“Slovo”, P. O. Box 32

Stuyvesant Sta.

New York 9, N. Y.

Позерез фільми

МОРСЬКІ БИТВИ — Battle Stations,
грають Джон Ланд і Вілієм Бендікс...

Історія великого носильника з зало-
гою 3200 люда. Показує переходи мо-
ряків у хвилині великої небезпеки. По-
дано незвичайно вірно і цікаво.

ВІРНЕ КОХАННЯ — Forever Dar-
ling, грають Лусіл Бил і Дезі Арнез.

Радісна комедія з поважною пробле-
мою. Життя молодого подружжя за-
грожене через те, що жінка зовсім не
зацікавлена у праці чоловіка. Багато
веселих пригод ведуть до щасливого
закінчення.

ДВІРСЬКИЙ БЛАЗЕН — The Court
Jester, грають Дені Кей і Глайніс
Джонс.

Блазен Денні Кея перекочується че-
рез цей фільм з усією своєю живучі-
стю. Він допомагає відкрити обманця
й вернути престіл правному наслідни-
кові. Дія фільму приємна й відпруж-
лива.

НАША ПАННА БРУКС — Our Miss
Brooks, грають Ів Арден і Роберт Рок-
вел.

Оця драмо-комедія випроводжує по-
статі, відомі з радія і телевізії. Панна
Брукс діє на терені школи і стає при-
чиною до різних переворотів. Коміч-
ним моментом є залицання поважного
Бойнтонна, а зворушливим — поеднан-
ня розсвареного батька з сином.

КАРУЗЕЛЯ — Carousel, грають Гор-
дон МекРей і Шірлі Джонс.

..Цей новий сінемаскоп дає дуже ба-
гато музичних вражень через пісні і
куплети. Картини дуже ясні й виразні.
Підставою до того послужила песа
Ференца Мольнара.

КОРАБЕЛЬНИЙ ЛІКАР — Doctor
at Sea, грає Дирк Богард.

Англійська комедія змальовує істо-
рію молодого лікаря, що — бажаючи
втекти від подружжя — зобов'язується
працювати на кораблі і знаходить тут
свою „долю“.

У 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ

КНЯГИНИ ОЛЬГИ

придбайте книжку

о. д-ра І. Нагаєвського

Рівноапостольна

Свята Ольга

Історичний нарис

Вийшов накладом Союзу

Українок Америци

Ціна \$1 разом з пересилкою.

Замовляти в Централі СУА

Дороговказ

Щораз більше вісток просякає з-поза залізної заслони, бувають полонені й перебіжці, приходять листи й газетні відомості. Рідні землі, що все були в осередку наших думок, стали нам ще ближчі, ще рідніші. Бо перед нами відкрилось їх велике горе і потрясло нашою душею.

Вістка про 500 погибших людей порушила всю українську еміграцію до глибини. День 18. березня прогомонів величчям акордом смутку й пошани до їх чину. Маніфестації ще тривають. Але вони родять нові думки й нові почування. Бо помянувши мертвих героїв, наша думка звертається в сторону тих, що живі. Тих, що коротають далі свій вік у концтаборах, і знаходять у собі силу діяти.

Скільки їх? Невідомо. У літературі про советські концтабори знаходимо раз-у-раз вістки про жіночі робітні групи. Кажуть, що 10% усього числа советських в'язнів — це жінки. Коли рахувати число в'язнів на 15 мільйонів, то жінок у концтаборах тепер буде півтори мільйона. А з того переважна більшість — це українки, як показав виступ жінок у Кінгірі.

Як пробігає їх робітний день, розкаже вчителька Галина Микитенко, що їй удалося повернутися після 10 років ув'язнення, із праці на трасі Тайшег-Братськ, де підготовляється будівництво великої гідро-електричної станції. Праця жінок така сама, як чоловіків-в'язнів. Вони працюють при будові залізної дороги, будинків, виготовляють цегли по цегольнях,

а велика частина працює і в шахтах.

Десяти-годинний робітний день починається довгою дорогою до місця праці. Байдуже чи на дворі тяжкі морози, чи дме пісковий суховій, — все одне робітна форма мусить бути виконана. І так бреде важкими снігами жіноча валка у ватянках. Не можна прислабнути чи відстати. Бо кругом штики і конвої з псами.

А потім праця. Згрубілими руками жінки зрівнують ґрунт, виносять землю, підготовляють шпали. Або пересівають і місять глину на цеглу, що випалюється в онтих печах. Або двигают тягарі на нових будинках, що виростають на очах. Праця кипить. Бо за короткий час треба виробити норму, щоб здобути потрібний для життя пайок.

Бо жити треба! О, жити й дожити кінця ющих мук, цього лихоліття! Про це мріє кожна поstattь, що бреде снігами до праці. Одна рветься думками до батьків, друга журиться дітьми, третя згадує милого, що згинув в УПА. А над усім цим вітає Вона — далека й рідна, близька й нівечена — батьківщина Україна!

Так, це вона додає всім сили. В її імя вони творять такий суцільний, дружній гурт. В її імя вони піддержують одна одну, відмовляються від полегш, діляться останнім кусником хліба. За неї пішли вони на каторгу і серед сибірських снігів вони носять у серці її золотий, соняшний образ.

Таке говорить нам чин отих, що світомо й холоднокров-

но пішли на смерть за своїх друзів. Вони вже не побачать тієї Батьківщини, що про неї мріяли всі довгі роки. Але вони поставили своїй Батьківщині пам'ятник серед пісків Караганди, що перетриває оте страшне лихоліття. Пам'ятник, що служить дороговказом для півтори мільйона ув'язнених сестер.

А бачимо й ми цей дороговказ? Ми, що живемо у вільному світі й користуємось усіми засобами, що він нам може дати?

Стараємось зясувати вільному світові всю велич їхньої жертви. Влаштуємо маніфестації, посилаємо телеграми, випрацюємо меморіяли. Стукаємо до різних дверей, вимагаючи, щоб нас вислухали.

Тільки, щоб це не був соломяний вогонь! Що спалахнув полум'ям нашого завзяття і вкоротці остиг у сірині наших буднів. Бо наша праця — коли має принести успіх має бути постійна і всестороння. Жертва українських жінок у Кінгірі не зворушить світу, коли за нею не постоїть добре упорядкована сила. А її створить тільки щоденна, дрібна праця загалом та постійна готовість для потреб Батьківщини.

То ж памятаймо про те! Коли наші сестри в каторжній роботі, у голоді й холоді чужини зуміли зберегти в душі вогонь любови й посвяти — не сміємо ми втратити його тут, у вільному світі. У погоні за успіхом, серед добробуту не сміємо меркнути наш ідеал. Бо він окуплений тисячами, мільйонами жертв нашого народу й освячений вчинком отих, що душу покладали „за друзі своя“.

Вишивають Вам хустинку
подружки мої гуртом,
добирають гладь, низинку
та й мережку заразом.

І хустинка вийшла — звабо! —
Якби так от не согірш
тим прошиваним едвабом
красно вийшов і мій вірш!

Братство, Ви і шкільна лавка.
Чи забути їх мені?
Буде в пам'яті, в уявках
зрином сонця у вікні.

На актуальні теми

ЧЛЕНИ ОРГАНІЗАЦІЇ

Другим важливим чинником організації — це її членство. Воно є живим втіленням ідеї організації, воно творить її силу і вартість.

Члени в організації є такі різні, як різні бувають люди в житті. Це є річ природня і в тому може є й певна приваба людського гурта. Та в кожному середовищі є певні категорії членства, які постараємось тут накреслити.

Найціннішими членами є ті, для яких організація є внутрішньою потребою. Це є ідейні одиниці, що розуміють конечність організації для росту нації. Вони віддають організації своє знання і свій труд, вірять у доцільність своїх зусиль, не дбаючи при тому про користі і славу. Вони не знеохочуються невдачею, що мусить трапитися на їх дорозі. Із пригод вони тягнуть науку, що знову ж таки принесе користь організації. Для ідеї організації вони готові нераз посвятити все особисте щастя, а то й власне життя. Наше, недавно минуле знає багато прикладів такої посвяти.

Таких членів в організації небагато. Але вистачить, коли їх є й кілька одиниць. Силою своєї віри вони закріплюють решту членства, а їх запал і посв'ята ставить приклад для других.

Що більше таких членів в організації, то більша її сила, то краще її майбутнє.

Звичайно найбільше є членів середньої вартості. Це є ті члени, що мають певне відношення до організації, як у внутрішньому, чуттєвому змислі, так і зовнішньо. Це є ті члени, для яких організація є подією, що розяснює їхні будні. Вони відчують, що це є їхній центр, із яким треба втримувати контакт. Знають також, що треба щось із своїх сил туди вложити і по змозі жертвувати працю і грош, кого на що стати. Кращі одиниці дають більше, слабші менше, але кожен вклад має свою цінність. У сумі вартість тих середніх членів є велика, бо разом узнявши їх праця дає вислід. Окрім того вони становлять число, яке рішає про силу кожної організації.

Третя категорія членів — це ті, що лиш з назви є членами. Вони вступили до організації випадково і не відчують внутрішнього зв'язку з нею. Праця організації їм здається чужою й недоцільною. У кращому разі вони платять вкладки, але іншого зовнішнього зв'язку з організацією не плетуть.

Здавалось би, що така категорія членів в організації не потрібна і організація їх прирівнює до відсутності. Тому час від

часу підносяться голоси, щоб таких членів скреслювати. Але це є хибне. Кожна категорія членів цінна для організації. Нехай сьогодні той член не має зв'язку з організацією. Але по якомусь часі може його щось зацікавити, може щось піддержати, щось зрозуміти.

Можуть бути й окремі умовини, що не допускають члена до тіснішого контакту з організацією. Наприклад у родині є кілька малих дітей. Їх мати має зв'язані руки. Вона не може нічому іншому уділити своєї уваги, свого часу. Або — в родині вже більші діти, але мати працює заробково. Тоді вона з трудом поспіває за своїми родинними й хатніми обов'язками.

Оця категорія членів сьогодні особливо численна. Тому „нечинність“ тих членів не є перешкодою до того, щоб вони належали до організації. Навпаки — вони приносять користь своїм числом і своєю вкладкою. Що більше українських жінок організація репрезентує, то більше має значення. А вкладка чи пожертва скріплює фінанси організації.

Отже як бачимо — членство є важливим чинником організації. Спосіб його діяння, його ріст та взаємини входять у засяг організаційної праці. До цієї ділянки ще повернемося у наших гутірках.

Назустріч гагілкам

У передсвяточному часі повертаються наші думки частіш на рідну землю, як звичайно. Не маючи змоги відтворити краси рідних сторін, ми шукаємо відблиску її в обрядах і звичаях. І тому все більше знаходимо вподоби в гагілках і писанках, що уособлюють для нас святочну радість.

І справді — звідкіля походять наші гагілки? З цим питанням звертається до нас молодь, про те питають не раз чужинці, що приглядаються. А ми все життя любувались ними, як самозрозумілим явищем і не шукали за їх причину.

А вони глибоко зв'язані з побутом наших предків. У ті давні часи людина була дуже залежна від природи. Байдуже, чи вона промишляла мисливством чи хліборобством — весна, літо, осінь і зима приносили їй усе щось нового. Розвій природи весною віщував розкіш літа та його плідотворне багатство. Осінь збирала ці плоди, а зима споживала їх. І коли знов починався цей цикл, людина раділа йому, як ознаці нового життя.

Цю свою радість виявляли привітальним обрядом. Щоб не тільки радіти, але й закріпити за собою життєдайну силу. І в цей обряд людина вкладала всі свої почування. У старовинних обрядах маємо пісні, себто елемент емоційний, рухи, себто елемент заклинання, і тут і там певні предмети, як елемент символічний (писанка).

До найстарших обрядів належать привітання весняних птахів, що являються віщунами весни. Залишки їх збереглися ще в „жайворонках“ із тіста, що їх печуть матері для дітей у перші весняні дні. З цим зв'язані також деякі веснянки:

Ой, вилинь, вилинь, гоголю,
Винеси літо з собою
Винеси літо-літечко
Зелене житечко,
Хрещатенький барвіночок
Запашненький васильочок!

Але справжнім привітанням весни є гагілка чи гаївка. Весня-

на пісня-гра, якою молодь розважає себе у Великодній час. У давнину це була магічна дія цього роду для привітання весни. Рухами і словами вона заклинала природу, щоб добре й успішно цього року послужила. Тому гагілка широко розвинулась і збереглась у різних видах. Із прийняттям християнства вона втратила своє магічне значення, а навіть відзеркалює певні історичні події. Також стала розвагою молоді, отже в ній узяли верх любовні моменти. Але все ж залишився цей зв'язок із природою, що колись творив їх основу.

Зразком такої старовинної гагілки, що спрямована увагою на природу є пісня про завивання огірків:

Ой, виytesя, огірочки,
А в зелені пупяночки . . .

А з тим тісно зв'язаний „кривий танець“, що ним починають гагілки майже по всій Україні. Дівчата, взявшись за руки, довгим шнурком бігають поміж встромленими кілками:

Кривого танцю йдемо,
Кінця му не знайдемо;
То вгору, то вдолину,
То в ружу, то в калину . . .

Рухи дівчат наподоблюють ріст бадилля різних рослин, а водночас розбудження природи. Привітання весни особливо виразно оспівується в гагілці:
Ой, весна-красна, що нам винесла?
Ой винесла тепло і добре літечко!

А ще більш виразно бачимо це в гагілці про „Кострубонька“, що має „стати до шлюбоньку“. Коструб не приходить, бо захворів, а коли він умер, хор дівчат ликує. Постать Коструба є символом зими і тому смерть його викликає не жаль, а радість.

Є багато гагілок, що в них переважає момент залицання молоді, як „Мости“, „Король“, „Ворота“. У гагілці „Мости“ хлопці стережуть мосту й не пускають дівчат через нього, хіба що дістануть якусь дівчину у викуп. Також у гагілці „А ми просо сіяли“ переспівуються

Бойківська молодиця з села Тернавка коло Лавочного. „Чіпець“ її насунений на чоло. Біла полотняна спідниця „фартух“ вишивана на подолі. На ногах „ходаки“.

Young married woman from the village of Tarnavka near Lavochne. A mutch extended over the forehead.

два хори, дівочий і парубочий. Гра закінчується тим, що дівчата по одній переходять до парубочької групи, що символізує заміжжя.

Гагілка про Зельмана пошла вже в історичні часи, як відгук на поневолення Церкви. Була вона дуже поширена — знак, як дуже закарбувалось це у пам'яті народу.

В Галичині й на Карпатській Україні зберігся звичай співати риндзівки, себто веснянки, дівчатам під хатою, зовсім на зразок коляд. Риндзівка — це привітальна весняна пісня що величає родинне щастя. Пісню закінчує парубочий хор приспівом:

Тобі, Ганусю, риндзівка,
А нам писанок кобілка!

Вишневий цвіт

Був саме „перелом посту“ — середна на 4-ому тижні Великого Посту. Це був мій вільний день. Я сиділа на лавці під пишню розквітлою вишнею Японського садку в Голден Гейн Парку. Ліворуч, на вершку штучної і мохом покритої скелі, велетенський Будда благословив усіх серед вітів гімалайської магнолії, покритої рожевими квітами. Праворуч, над потічком із водопадами й озерцями, великим півкругом випинався міст із червоним лякерованим поруччям.

Японський садок був залюднений. Кого тут тільки не було! На півкруглому мості метушилась дівчора, що зі сміхом видиралась на гору цього півкруга і з труднощами спускалась вниз. Але й від дорослих роїлось. Учені, артисти, малярі й просто цікаві та закохані. Білі, чорні, жовті, червоні... Вчені чи дослідники щось записували, малярі вже робили „шкіци“, цікаві бігали з камерами, а закохані обнімались у тлістих закутках. Але всі бігали, всі галасували, всі були захоплені красою вишневого цвіту.

Так, на тлі безхмарного, сліпуче-синього неба білів їх ніжний цвіт. Дарма, що мудрий Будда благословив, що золоті рибки пливали, що вивірки просто нахабно вискакували на руки й плечі та вимагали орішків, а чорні лебеді велично повертали голівками, пливаючи по озері. Ні, над усім цим панував вишневий цвіт своїми ніжними, білими пелюстками.

Не лінуйся встати,
нам писанок дати:
У сінех на кілочку,
в кобелі на ріжочку!

Гагілки та риндзівки — це залишки нашої народної творчості. Із відстані сторіч вони чарують нас своєю радісною силою і передають нам відчуження наших предків. Пізнаємо їх радість й смутки в цих словах і рухах та радіємо цим звязком, що лучить нас із ними.

Л. Б.

З типічної японської хатки, де відвідувачі пили чай із тонесеньким сухим печивом, неслись вигуки захоплення і дитячий сміх. У щі печива була на маленьких папірцях закручена „доля“ кожного і всі ретельно шукали за своїм „щастям“, квалючись довідатись із тих кількох слів про своє майбутнє. Там продавались також різні японські вироби, забавки і всякі дрібниці. Але найбільш популярні були кольорові паперові парасольки і яскраві дитячі кімоно. Діти, убравшись у них, бігали по садку та жаліли, що в японців крилики не заховують яечок для дітей, бо тут такі чудові закутки і було б дуже цікаво шукати на Великдень яєць.

Я сиділа серед цієї метушні, але сама була далеко від цього оточення. Пишний цвіт японських вишень зворушив мене теж. Але він пригадав мені біле море квітучих вишневих садків в Україні і думками я полетіла ген, ген далеко. Горді лебеді й білі качечки на озерці не були милі моєму серцю. Я думала про дзвінких жайворонків у високій небесній блакиті, що саме на 40 мучеників мали прилетіти на рідні поля. На великоднього зайчика то й зовсім уваги не звертала. Я дивилась у бездоганно чисте й блакитне небо і згадувала повіря українських дітей про те, що на перелом посту небо відчиняється і ангели спускають у кошиках добрим дітям подарунки. Небо було таке прекрасне, таке сяюче й лагідне, що, здавалось, це не не просто тільки гарна легенда, щоб потішити дітей серед довгого важкого посту,

але дійсно може статись якесь чудо і небо через свого вісника може подати нам велику радість.

Хто таке сказав? Тут мені згадався малий Петрусь, що народився в 1951 р. Стопроцентова дитина атомової доби, він на перелом посту не хотів знайти в кошику іншого подарунку, як тільки.. атомову бомбу. Бо ж він мріє знищити нею комуністів, що вигнали його бабуню з хати, не давали дітям хліба й каші і бідні діти від того померли. Отже й бомбу він думає вкинути большевикам „поміж самі вуха“, бо тоді вже напевне розірве їх усіх і звільнить світ від погані. Давніш, під впливом казки „Про лелек та Павлика“ І. Багряного, Петрусь усе мріяв про крокодилів та інших потвор, щоб знищити комуністів. Але коли трохи підріс і вчув про атомову зброю, вирішив, що це більш досконалий спосіб.

Ідучи шляхом Петрусевих бажань, я теж подумала про найкращий дарунок для себе. Та заки прийде визволення України, залишилось мені помріяти про спущений українцям із неба „кошик єдності“ (Боже, нам єдність подай!), як перший ступінь до великої мети, та про кошик „відваги й промаської сили для УККА“, щоб нарешті подбав про здобуття права подавати українську національність (замість польської, російської, австрійської) в американських горожанських паперах, а то навіть про „кошик перемоги“ на терені Об'єднаних Націй, щоб подолати гадючу їдь брехні й обманів червоних представників.

Але то були лиш мрії, які так легко снувались, а ще легше й скоріше злітали додолу, обсіпаючись, як пелюстки вишневого цвіту. Я дивилась тепер на ті облетілі пелюстки і питала себе, чому саме ця ніжна й тендітна квіточка стала національною емблемою японців, завзятих, мужних, витривалих (часом і жорстоких) людей?

Чому в Японії створений цілий культ вишневого цвіту, майже обожнювання його? Він оспіваний і звеличений у мільйонах (як не більше) поем, поезій; його знайдете і на картинах, і на вазах, і на самурайських мечачах, і в різьбі на троні мікадо, і на грошах, і на поштових значках, і на іграшках дітей, і на студентських шапках, і на барвистих шовкових кімоно гейш, і на чорних офіційних кімоно високих урядовців. І чому українці, такий чулий, поетичний народ, українці, які співають і плачуть, які мають ще більше вишневого квіту і ще кращого, не ставляться до нього з таким пієтизмом? Чи не різниця в поглядах на вишню пояснює і різницю національного характеру цих двох народів? Українці визнають, що цвітучі вишні гарні, дивитись на них приємно, зісти вареників із вишнями дуже смачно, і це все! А японці рахують, що бачити цвітучі вишні — це найвища естетична насолода на землі, що це облагороджене дух людини, що заради цієї насолоди варто зректись всього, забути все (учням за школу, діячам за політику, господарям за хазяйство), принести всяку жертву, перенести невігоди довгої подорожі, а таки піти, чи поїхати і побачити це диво. І в японців все є на увазі, що завершенням ніжної квіточки мусить бути міцна (не кожні зуби й розкусять) кісточка — себто ніжність, чистота, краса дають силу, міць і все пам'ятають, що найбільш дорогоцінні речі (як тут зародки майбутнього нового дерева і прекрасного цвіту) повинні бути все надійно й добре збережені.

І це десь та міць вишневої кісточки давала силу ніжним, усміхненим японкам (в кімоно з вишневим цвітом) виховати сміливих і твердих патріотів та не вагаючись з гордощами післати їх на війну, а потім стримати пекучі материнські сльози, падаючи на коліна в храмі Я-сукуні перед урною з попелом упавшого сина, що вмирав у далекому краю з квіткою цвітучої вишні, емблемою самої Японії.

Маряна Мельник

СУМНИЙ ПРОДАВЕЦЬ РИБИ

О, лихо, коли всі натовпом ідуть дивитися на вишні,
Я змушений остатись вдома, щоб продавати рибу!

ЦВІТ ВИШНІ НА ЗАХОДІ СОНЦЯ

Цвіт вишні на заході сонця! Яка краса!
Навіть старенька з сніжнобілим волоссям сперлась на палицю,
Щоб ще раз перед смертю оглянути пречудову красу.

ПОЖАЛІЙТЕ ЦВІТ!

Хлопчики-наймити, слуги багатого пана,
Як маєте серце, то прошу вас,
Не змітайте цих опадаючих пелюсточок!

НАЙКРАЩЕ ПРОВЕДЕНІ ГОДИНИ

Багато місяців і днів я стратив, роблячи непотрібні речі,
А як же замало гарних годин я провів оглядаючи квітки весною!

ВЕСНЯНИЙ ДЕНЬ

В цей весняний день з лобим сонечком
Чому мусять квітки облітати? Чи і їх
Серце неспокойне, як і моє?

НОВІ ВИДАННЯ

ГАЛИНА ЖУРБА: ДАЛЕКИЙ СВІТ.
Розповідь автобіографічна. Із вступним словом і світливою авторки. Буенос Айрес 1955. Ст. 372. Ціна 3 дол.

У цій обширній книжці розгортається хроніка одного роду, а радше двох родів, що об'єдналися у батьках авторки — Домбровських і Копистенських. По короткому вступному описі починається опис сім'ї. В просторому домі, серед лісу пробігає життя дітей, звірят і людей. З одного боку теплий домашній затишок, в якому барвно сяють перші дитячі враження забав, ялинки, їзди верхи. А з другого довкілля людські трагедії, що вриваються

в дитяче мислення ще не зовсім зрозумілим відгомном.

А по середині між тим стоять тварини, що дітям далеко більш зрозумілі. Свійські — собаки й коні, лісні — лиси й ворони. У них зовсім людські прикмети, тільки простіше і щиріше виявлені.

Крізь усю книжку проходить бистре спостереження місцевого населення. Обряди і звичаї, казки і повіря чарують душу дитини силою й безпосередністю. Западають глибоким враженням, що пізніш принесе буйний плід.

Книжку доповнюють чудові описи подільської природи. Могутні ліси, безмежні лани, розкішні стави. Це тло для широкої картини, що стала для нас тепер „далеким світом“.

Л. Б.

Три пасочки

Люблю час від часу переглядати давні числа „Нашого Життя“. Сягнувши за торічним квітневим числом, я натрапила на статтю Н. Костецької про світчене. „...ці дари Божі по Великодній утрени святять під церквою. Уставляють рядочком кошички, укладають писанки. Посвятивши, спішать додому, щоб »розговітись«“.

Жаль і туга пройняли мене за цим нашим святочним обрядом. Чому він зникає? А здається ніодна нація не має таких гарних, до найдрібніших тонкостей виведених Великодніх звичаїв, як наша. Мабуть, і тому червоний окупант так основно викорінює всі признаки їх.

З невеселими думками сховала я річник „Н. Ж.“

Та як дуже зраділа я, коли кілька днів пізніше, у Квітну Неділю, почула я на проповіді та прочитала в церковному бюлетені, що цього року будуть святити паски не лиш у суботу, як бувало до тепер, але також на Великдень, по Воскресній Утрени. Отже не перевівся наш звичай, він живе! Буду святити паску в неділю рано, по давньому!

Не памятаю коли, хіба ще за молодих літ я чекала так нетерпляче Великодня, як цього року. Завчасу спекла пасочку. По середині паски хрест із рожею. Кінці рамен хреста надрізані і скручені, наче листочки. Дванадцять пташків означало дванадцять апостолів, з того чотири між раменами хреста — це чотири Євангелісти. Все з тіста, тільки дещо твердшого. Паску я обвела віночком.

Вже в суботу увечорі вистешила я кошик вишиваною доріжкою, по середині кошичка поклала пасочку, довкола неї ковбасу, обібрані яечка, дві писанки. Не забула теж додати сиру, масла, соли й хрону та ще й свічку. Все прибрала барвінком, а звєрх накрила най-

кращою, яку мала вишиваною скатертиною.

Моя господиня, що ще так недавно святтила паску за прадідним звичаєм, не готується йти зо мною. Вона понесла святити у суботу, так як усі люди, щоб не „бадруватись“ кошичком у неділю. Поволи прищеплюється чужий звичай. Знайомі родини сходяться під церквою на ту саму годину і гутіркою скорочують час, чекаючи на свячення. Я теж належала до них і кожного року вже воно мене менше боліло. Але все ще сприймала це як конечність і кожного разу немов скрадалась із свяченим до церковного підвалу. Бо ж то Великодня Субота, Христос ще в гробі, вірні навколішках цілують плащеницю та віддають честь його святим ранам. У серці ще немає місця на воскресну пісню!

Я була свідомо того, що цього року в неділю буде нас небагато: може десять, а може двадцять... Але на другий рік напевне буде більше, а далі все більше й більше, бо усі зрозуміють яка неоцінена велика сила в наших обрядах та звичаях. Треба тільки поставити перший крок, переломити питому нам несміливість та віковою неволею нав'яне почуття меншевартости.

Було ще темно, коли я зі своїм кошичком, повна тихої радості й набожності поспішала до церкви. Питання, скільки нас із кошичками прийде, підганяло мене до швидкого ходу. І що ж скажете? Як важко стиснулось мені серце, коли я побачила, що з кошичками прийшло нас тільки три. Ми зложили їх у церковному підвалі перед престолом у стіп Марії, а самі вийшли з процесійним обходом довкруги церкви, увесь час тримаючись разом. Пошана до нашого обряду обєднала нас.

До обходу долучувались все нові й нові люди. Назбиралось багато народу. По процесії не вмістились усі в церкві, решта

подалась до підвалу і ми з ними. Заложені голосники давали змогу брати участь у відправі. Перед нами, обтулені вишиванками, немов найкращі китиці, пишались наші кошички. З висот престоліка спинявся на них ласкавий погляд Матері Божої.

Під кінець Служби Божої попрохав нас церковний урядник до захристії, мабуть тому, що нас було тільки три. Увійшовши туди, я вперше завважила, що настав уже день. Сонце заглянуло в наші кошички, заграло красками вишивок і писанок, а мені стало соняшно на душі від молитви, співу, проповіді та від того почування, що перший крок уже зроблений.

З милим усміхом підійшов до нас отець парох із молитовником і кропилом у руці, а з церкви надбігли в білих серпанках на голівках донечки моїх співтоваришок, Уля й Рома. Почалось свячення. Веселі й щасливі переживаннями Воскресної Утрени, дівчатка широко отвореними очима вдивлялися у свої пасочки і ловили слова молитви, що врочисто пила з уст молодого отца. Наша пісня „Христос Воскрес“ здучилась дзвінким акордом із відправою в церкві.

Щаслива, зворушена, з піднесеною головою я верталась до дому. Але не про мене й мої враження йдеться, а про тих Ромок, Улянок та тисячі інших молодих істот, будучих матерей; про них треба думати, їм пригадувати та їх привчати до наших обрядів і звичаїв. Вщепити в їх молоду душу те, що ми винесли з рідного краю — рідну традицію. Дати їм чарівне „Євшан-зілля“, якого вони так дуже потребують. То ж не забуваймо за них і коли не ради нас самих, то ради їх зберігати мо наші обряди і звичаї!

Марія Слюсарчук

Чи ви вже подарували міській бібліотеці „Дух Полумя“ — твори Л. Українки англ. мовою?

У далекому світі

Багато людей у Філадельфії знає оцю високу, відосібнену кімнатку. Серед рідних світлин та книжок живе тут Галина Журба.

Увечорі її можна застати вдома. Тоді стукотить машинка, шелестять папери. Але з приходом гостя це відсувається набік. На круглому столі з'являється чай і розквітає жвава розмова.

Галина чудова співбесідниця. Вона розуміє кожного і вміє до кожної людини підійти. Дарма, що походить з іншого, „далекого світу“.

Про цей „далекій світ“ її дитинства гочиться наша розмова. Скільки праці й заходів коштувала їй ця книжка! Тепер уже підготовляється друга частина „Дім на узліссі“. Це картина молодости, історія тієї внутрішньої революції, що зробила її зрілою людиною й українькою.

До неї тепер письменниця збирає матеріяли. Перечитує, виписує. Треба переглянути історію першої російської революції, що буревієм урвалася у її молодість.

— Ну, й час від часу кортить мене забрати слово до актуальних справ...

Пригадую собі недавно відповідь Галини Журби на вітівки „Нового Русского Слова“. Та й попередню її полеміку з проф. Шанковським, ще й давніші статті на політичні теми.

Яка неспівмірність! Мрійливо барвний світ її дитинства, описаний у найновішій книжці й багата гамма її літературних спроб. А до цього всього гостре перо публіциста з широким знанням різних політичних проблем.

Галина Журба усміхається на цю мою заввагу.

— Бачите, я завжди переймалася всякою несправедливістю. Всяке насилля викликавало в мені страшний бунт. І тому всяке порушення правди мене хвилює й потрясає. Я просто мушу зайняти становище до того! Дарма, що воно відтягає

мене від найважливішої моєї праці, від писання книжки...

Оце почування бунту спонукало її малою дитиною прислухатись до кривди, що її зазнавали селяни. І йдучи тим шляхом вона пізнавала щораз більше. Обізвався голос давніх предків, що колись, за Колівищини, „ножі святити“. Від кривди Явтуха чи Настки, аж до зриву й поразки цілого народу...

Тому й Галина Журба — це не письменниця, що живе тільки літературними інтересами. Її вухо гостро сприймає політичні суперечності, а сумління вказує по чийому боці стати. А палка її вдача, що поривала її все життя, й тепер не знає стриму. Галина вміє воювати!

Хто міг би в цій дрібній статті припустити стільки вогню? За чайним столом це привітна господиня, що вгощає нас дбайливо. Бо враз із тим — ще одна суперечність — вона майстер у кулінарній штуці. Хто не знає її закусок чи наливки?

— Вдома я не пробувала куховарити, — відповідає на мій запит. — Там я хіба видосконарила свій смак, бо в нас кухня була дуже дбайлива. Але хист до цього, мабуть, був у мене. Бо вже дорослою я скоро й охоче навчилася варити.

Наша розмова переходить на кулінарні теми. Галина Журба — тонкий знавець м'ясної кухні та закусок. На наше прохання зладила навіть огляд кухонної термінології, що засмічена в нас чужими словами. Пригадала, що „налисник“ чисто українське слово, а „бліни“ — на зразок наших „млинів“ — москвини в нас украли.

Оцей огляд чисто українських страв та їх назви подаємо на іншому місці. А тепер Галина Журба диктує мені кілька приписів, що з них один пригодиться на Великодній стіл. Від нього віє стародавнім затишком і хоч здає нам трохи більше роботи, все одне варто його спробувати.

Так, як усе з „далекого світу“

Із фестивалю Інтернаціонального Інституту в Філадельфії. Український стенд із виробами народнього мистецтва влаштувала кооп. „Базар“. Молода дівчина (п. Оксана Миколаївська) у стилевому народньому вбранні давала пояснення.

From the festival of International Institute at Philadelphia. The Ukrainian folk-art stand with items of Ukrainian folk-art attended by a young girl in native costume.

її дитинства. В оцій книжці знаходимо розв'язку її особовості та її майбутнього бурхливого шляху.

Л. Бура

МІЖНАРОДНИЙ ВЕЧІР У НЬЮ ЙОРКУ

„Мері Свіфт Форум“ влаштувало у січні вечір під гаслом „Пошана до Америки“. Одною з точок вечора був також показ народнього вбрання. Полтавський стрій вивела п. Люба Баран, а в гуцульських одягах виступили пп. Оріся Шепарович і Ліда Білик.

Біолог

Біологію називаємо „модною“ наукою. І справді, нідна галузь науки не розвинулась так широко за останнє півстоліття, як ця ділянка природознавства. Біологія та її спеціальності вимагають багато фахових сил.

Про одну з тих відмін біології розкажує молода абсолютка її п. Валя Гурська. Вона студіювала медицину в Інсбруку і приїхавши до Америки — побачила перед собою великі труднощі в продовжуванні студій. Дістати стипендію на медичні студії дуже важко. А з її підготовою відкрилась можливість стипендії в природничих науках.

— І я почала вчитись в Bucknell College у Луїсбургу. Мені зачислили один рік студій так, що зосталось ще три роки. Не було воно легко, бо знання англійської мови було в мене на початку дуже слабе та й треба було підробляти на життя. Але бажання вчитись було в мене дуже велике...

Закінчення каледжа дало їй звання біолога зі спеціальністю бактеріолога. Відкрилась можливість праці у цій галузі. Каледж поручив її Пенсильванському університетові для дослідів клінічної патології. І так почалась її фахова праця.

— Що я найбільш люблю в ній? — відповідає пані Валя на запит. — Досліди! Оце спостереження, шукання, наглядання... Це хвилює й захоплює. Нераз не можеш відорватись від мікроскопу...

Праця бактеріолога все звязана з мікроскопом. Але пані Валя розкажує, що до певної міри вже змінила свою спеціальність. Взагалі зайшли зміни в її житті. Два роки тому вона вийшла заміж і виїхала до Pennsylvania State University, де її чоловік, мовознавець Яків Гурський, мав працю у своїй спеціальності. Там вона теж дістала працю у своїй галузі і

вперше зіткнулась із ділянкою вірології.

Прохаю це ближче вяснити. — Просто кажучи, можна це так окреслити: При досліджуванні і поборюванні бактерій орудуємо мікроскопом. Хоча це малесенькі організми, що їх голим оком не побачиш, то в мікроскопі їх розглянути можна. А вірус — це організм, якого мікроскопом не розглянеш. Його вирощує спеціальне підложжя і тільки по реакції того ґрунту, можна віруса відгадати.

І пані Валя працює тепер у дослідній роботі над вірусами. Затруднена у великому підприємстві, що виробляє ліки. Там працюють над вакциною проти поліо, удосконалюючи її. Знов вирощування віруса, знов дослідити й спостереження, що хвилюють і захоплюють. Хоч це праця трудна і небезпечна. Бо весь час треба стеретись можливости зараження...

Чи багато там жінок? На весь дослідний персонал із 30-ти людей вона одинока. А на студіях біології теж було тільки дві жінки на 18 студентів її річника.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Пані Марія Процак поставила в лютевому числі „Н.Ж.“ запит, як зацікавити учителів, щоб вони допомогли вдержати українську мову у нашій дитворі. А мене спонукало це додати ще один запит: як вплинути на матерей, щоб вони цього в себе вдома перестерігали? Це ж від матері дитина вчиться рідної мови, це ж вдома вона повинна нею розмовляти! А то приходить часто бачити, що жінка говорить до мене по-українськи, а в тій самій хвилині звертається до своєї дитини по-англійськи. Чому воно так? Діти набирають переконання, що ця мова якась другорядна і що нею можуть говорити лиш дідуся і бабусі і ті, що недовго ще в Америці.

Отже тому до матерей треба в першу чергу ставити домагання! Вчителі тут нічого не можуть зробити. Правда, в наших школах українознавства діти

Чомусь не притягає ця галузь молодих дівчат...

За те пригадується, що в Україні (писала Олена Трофимовська в ч. 4, 1955), на факультеті біології число жінок переважає число мужчин.

Проте в лабораторіях Америки працює багато молодих дівчат. По закінченні середньої школи вони кінчають 2-літній технічний вишкіл і стають лабораторійними техніками, чи помічними силами. Це добре платна праця і техніків дуже пошукують. У дослідних істаніцях, де працювала пані Валя було їх доволі багато. Тут число жінок переважає. Їх працездатність і точність себе дуже оправдують у роботі.

Ось які вигляди у біології! Є можливість звичайної лабораторійної праці, є широке поле для дослідів та наукової праці. Велика галузь знання, що охоплює цілі ділянки нашого життя. І в ньому українська жінка займає на рідних землях поважне місце, але й змагає до того і у вільному світі. Л. Б.

вчаться писати й читати та збільшують свій засіб слів. Але ініціатива творення курсів не може виходити від учителів. Вони здебільшого важко фізично працюють і лиш частину свого часу можуть тому посвятити. Треба, щоб родичі взяли за те, не пожаліли труду і грошей на таке діло. Тут вискажу думку не лиш свою, але й багатьох учителів. Коли вчителі побачуть зацікавлення й охоту з боку батьків, то мимо всього буде в них охота до праці, хочби понад їх сили. Тоді спільно вдасться напевно це діло.

Отже на мою думку перший обовязок тут мають матері дітей, без огляду на те, де вони родилися й коли ступили на американську землю. Бо ж тут ніхто не вимагає ані не похвалює забувати свою мову, а ми не вміємо з цього користати!

Ірина Левицька, Елизабет

Вирівняйте передплату!

Світлій пам'яті Марії та Катерини Грушевських

Газети принесли сумну вістку про смерть двох видатних жінок України: Марії Сильвестрівни Грушевської, вдови М. С. Грушевського та Катерини Михайлівни Грушевської —, їхньої доньки, що померли ще десь у 1953 році. Про це розповідали В. Дорошенко в „Свободі“ та М. Калитовська в „Сучасній Україні“ на підставі приватних листів з України. Жодних докладніших вказівок, навіть немає дат смерті матері й доньки. Так овіяна смерть двох видатних українок таємницею, яку збільшує нібито одночасовість загибелі їх. Невідомо, де саме померли вони?

Марія Грушевська, народилася біля 1870 року в родині о. Сильвестра Вояківського, пароха у Богданівці, біля Підволочиськ. Це був старий священничий рід, в якому плекалися українські культурні традиції, захоплювались мистецтвом, літературою. Всі діти о. Сильвестра дістали добру освіту. Марія Вояківська закінчила учительський семінар у Тернополі, а потім працювала в інституті СС. Василянок у Львові: там вона зустрілася з М. С. Грушевським, коли він у 1894 р. приїхав до Львова на катедру історії України. Наприкінці 90-тих років вони одружилися. З того часу Марія Сильвестрівна стала вірним другом свого чоловіка й поділяла всі його пляни. Вона виступала і з самостійними працями з галузі історії мистецтва в Записках НТШ. Добре володіла французькою мовою й вміщала в Науково-Літературному Віснику переклади з французької мови, брала участь в „Артистичному Віснику“, що його видавав Труш. Але все, що робила Марія Сильвестрівна відступає на друге місце в порівнянні з тією великою ролею, яку відіграла, як дружина, помічниця, друг великого історика України. Марія Грушевська — дружина, завжди переростала Марію Грушевську — наукову робітницю і письменницю. Вона поділяла з мужем дні його слави; за висловом Володимира Дорошенка, була вона „першою дамою Львова“; вона поділяла з ним сумні дні „почесного“ заслання в Москві, і всю гіркоту розбитих ілюзій.

Інше місце в історії української науки належить Катерині Михайлівній, „Колоні“, як любовно називали її в родині, Катрусі — як не менш любовно називали її в Академії Наук.

Катерина Михайлівна народилася 1900 р. і була єдиною дитиною в своїх батьків. Вся любов, вся батьківська увага й опіка належали неподільно тільки їй. Всім життям своїм вона одлаково належала західній і східній Україні. Збруч не існував для неї. Раннє дитинство провела в Галичині, у Львові, у Криворівні. Їй було коло 10 років, коли батьки переїхали до Києва. В 1917 році вступила до Київського університету, але недовго пробувала в ньому. Потім деякий час студі-

Марія Грушевська в молодих літах.

Maria Hrushevska, wife of the renowned Ukrainian historian, died recently at Kiev.

ювала еоціологію в Женеві. Вже тоді вона твердо визначила своє наукове зацікавлення етнографією і етнологією. Їй було 22 роки, коли Віденський Український Соціологічний Інститут надрукував її перші праці: „Примітивні оповідання, казки і байки Африки і Америки“ та „З примітивної культури“.

Року 1924 М. С. Грушевський з родиною повернувся до Києва, як дійсний член Української Академії Наук. Тут для Катерини Михайлівни відкрилось широке поле наукової діяльності: вона стала науковою співробітницею заснованих М. С. Грушевським

установ: працювала в ряді комісій, як Культурно-Історичній, Історичної Писенности, Відділі примітивної культури і народної творчости, Кабінеті примітивної культури. Вона працювала не лише, як рядовий науковий робітник, але як керівник. В цій праці Катерина Михайлівна виявила надзвичайну працездатність, широку освіту й великий талант. Без перебільшення вона була душею і основою праці цих установ. Крім великого числа власних розвідок, Катерина Михайлівна редагувала збірники „Первісне громадянство“ і підготовляла до друку велике, розраховане на 6 томів видання „Українські Думи“. Року 1928 надруковано I. том; в ньому надруковано велику студію про збирання дум, та 13 дум із коментарями. Це видання викликало багато рецензій. Академік В. М. Перетц в рецензії писав, що ця праця Катерини Грушевської була визначнішою подією за останнє десятиріччя, в галузі фольклору. У 1930 надруковано II. том, але в звязку з комуністичним наступом на Академію Наук, коли масово нищились рукописи, видання Академії, знищено і цей том. Решта загинула під час арешту Катерини Михайлівни. Треба згадати серед інших праць її розвідку про становище жінки у примітивних народів.

У 1928 р. Грушевські — мати й донька зробили велику подорож по Європі. Вони були в Відні, Берліні, Парижі. Для Катерини Михайлівни це була тріюмфальна подорож. Вона не лише знайомилася з становищем студій етнографії та соціології в західній Європі, але робила сама доповіді, головно в Парижі. До неї зверталися по поради керівники вистав, музеїв.

Катастрофа, яку пережила на початку 30-тих років Академія Наук, поклала край праці Катерини Михайлівни. Року 1930 скасовано всі історичні установи, якими керував М. Грушевський, а на початку 1931 р. його виселено до Москви. З ним виїхали дружина і донька. Там Катерина Михайлівна присвятила себе доглядові хворих батьків, вела господарство, допомагала батькові, вишукувала для нього потрібні матеріали в бібліотеках.

Я бачила Марію Сильвестрівну й Катерину Михайлівну під час похорону М. С. Грушевського. В конферен-

залі Академії Наук, серед лісу тропічних рослин, стояла домовина, оточена хризантемами. З гори, з хорів трагічного лунав жалібний марш Шопена, в виконанні обіднього оркестру Києва. В залі слабо світили лампи, і в сутінках, під звуки марша повільно, як тіні, йшли чергою люди, оточували попід стіною залю, і востаннє дивилися на домовину. Минали години, а черга не зменшувалась, і все лунала музика, і все повільно проходили люди. Недалеко від труни окремо, самотні, сиділи Марія Сильвестрівна, Катруся, брат М. С. Грушевського і його жінка. Марія Сильвестрівна плакала; обличчя Катерини Михайлівни було наче висічене з мarmору, ні краплини крові, ні руху не було на закам'ялому обличчі. Тільки великі сірі очі дивилися на домовину, на чергу . . . На другий день йшли вони за катафальком, самотні, і чули на цвинтарі офіційні промови не про великого історика України, а про політичного діяча, який ніби то в останні часи життя „покаявся“.

Матеріальне становище родини покійного було незле: їй залишено володіння будинком, в якому вона жила (флігель у садибі Грушевського: головний будинок знищили більшовики в 1918 р. під час обстрілу Києва); Марія Сильвестрівна одержала пенсію 500 карб. Таку пенсію одержували здебільшого вдови академіків.

В 1937 році в житті Академії Наук почався новий період: до наукової праці почали притягати „старих фахівців“ і Інститут історії української літератури звернувся до Катерини Михайлівни з проханням підготувати до друку не видані томи Історії Української Літератури М. Грушевського. Вона охоче прийняла пропозицію і з захопленням віддалася праці. Рукопис, підготовлений до друку, знищено в видавництві Академії Наук, разом із іншими рукописами на початку 30-тих років. Залишились невиправлені копії: Катерина Михайлівна підготувала їх до друку. В Інституті ставились до неї з пошаною; її тактовність, відданість науці, імпонувала.

І раптом — як грім з ясного неба — в серпні 1937 року заарештовано Катерину Михайлівну і дядька її, Олександра Сергійовича Грушевського. Після невимовних тортур її заслано до Нагайського концтабору, на далекій півночі Сибіру, що відрізаний протягом 10 місяців від будьякої комунікації зі світом. Там прожила Катерина Михайлівна до 1940 р. Йшли чутки, що в 1940 році її хвору, з активною

Гелен Келлер

Як часто нарікаємо на будьякі невдачі, тратимо охоту до життя і нероз пригнічуємо других своїм песимізмом!

Не так скоро почувете слово зневіри з уст Гелен Келлер, якій доля залишила тільки три змисли — нюх, смак і дотик. Внаслідок страшної недуги (менінгітис) вона осліпла, оглухла, онім'яла, маючи 19 місяців. Оце кілька рядків про неї.

До 6-того року життя вона росла як дике звірятко. Хоч мати старалась вияснити їй деякі явища та на те треба було спеціального вишколу, материна любов не вистачала. Гелен віддали до школи глухо-німо-сліпих у Бостоні. де за 11 лекцій вона вивчила понад 600 слів (спеціальною методою), а деякі слова навчилась навіть вимовляти. Зацікавлені її здібностями вчителі поручили їй Анну Суліван, що стала її невідступною товаришкою і вчителькою на пів століття. Завдяки їй Гелен пізнала світ дуже скоро.

Наприклад, вчителька хотіла запізнати дівчинку з водою. Повела її до водотягу і полила їй воду на руки. Тоді дотиком передала їй назву „вода“. І так поволи засвоїла собі дівчинка різні поняття. Дотикаючи всього, вона пізнавала квіти, овочі, тварини, навчилась відрізнити тульпан від бузку, сливку від грушки. За місяць уже писала листи до свояків. Коли їй було вісім літ, вона поїхала до інституту Перкін. Тут цілий світ відкрився перед нею.

Зачала систематично вчитись. Вивчала арифметику, географію, зоологію, історію. Духовий її ріст поступав

туберкульозою перевезено до Москви, що незабаром її звільнено, але війна поклала край цим чуткам.

Під час німецької окупації Марія Сильвестрівна жила по старому у Києві. Вона була цілком хвора: стара серцева хвороба не давала їй можливости ходити. Вона залишилась у Києві, в надії, що нарешті побачить свою Колюню.

Сумна вістка про смерть обох не дає матеріалу, що сказати, чи зустрілись нарешті вони?

Підводячи підсумки треба сказати, що в особі Катерини Грушевської українська наука втратила одного з найвидатніших дослідників, а жіночий рух — найталановитішу вчену.

Д-р Н. Полонська-Василенко

надзвичайно скоро. У 1900 р. вона перша з трьома змислами закінчила середню школу, а в 1904 р. — маючи 24 роки, закінчила каледж.

Ціле своє життя вона багато подорожувала. З зацікавленням пізнавала людей, гори, ріки, міста, що про них їй розказувала невідступна Анна Суліван. Сьогодні Гелен Келлер уже переступила сімдесятку і живе у своїй віллі у стейті Каннетикат. Виглядає молодо, очі сині, ясні і ніби живі. Вона багато читає й пише та перекладає на різні мови.

Її світосприймання надзвичайно тонке й оригінальне. Вона пише: „Люди часто дивуються, що я знаходжу життя прекрасним, хоч у мене тільки три змисли. Коли сосни й смереки слизнуть живицею і вона скапує на мої руки — знаю, що літо вже близько. Чую, як дрижать азалії під моїми долонями — це будить у мене зворушення і переходить у велике, повне почування. Для вас існують музичні симфонії, а мене проникають симфонії запахів, подихів, леготів...“

Завдяки моїй учительці у мене ніколи не вгасає бажання знати й спостерігати, хоч би тільки трьома змислами. Це спонукує мене звернутись до батьків і вчителів, щоб від найранших часів вправляли п'ять змислів дитини. Якщо б матері вкладали стільки ніжних старань у цілість духового розвитку дитини, скільки дбають про здоров'я її, тоді успіхи були б більш ефективні. Ви, що бачите, чуєте й говорите, розкажіть дитині про всю красу життя!“ Р.

ДЕНЬ ПОЕЗІЇ В КИЄВІ

Під час дня поезії, що його проведено недавно тому в Києві, поети в книгарнях продавали свої твори, давали автограми і пояснювали поезії. Валентина Ткаченко продала коло 200 примірників своїх поезій.

ІЗ КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

У складі мішаного квартету „Бандура“ у Нью Йорку виступають дві талановиті молоді сили — Галина Хамула, сопран і Христя Карлевич, альт. Виступи мішаного квартету зустріла українська публіка дуже прихильно.

У Бразилії дня 16. листопада м. р. в радіо міністерства освіти виступила українська співачка Муза Астрова, що кілька років тому прибула до Бразилії.

ДВА ЮВІЛЕЇ

Дня 4. грудня 1955 Ньйоркська Окружна Рада Відділів СУА — відзначила на тлі 1000-ліття християнства України — свій 15-літній ювілей і 30-ліття СУА.

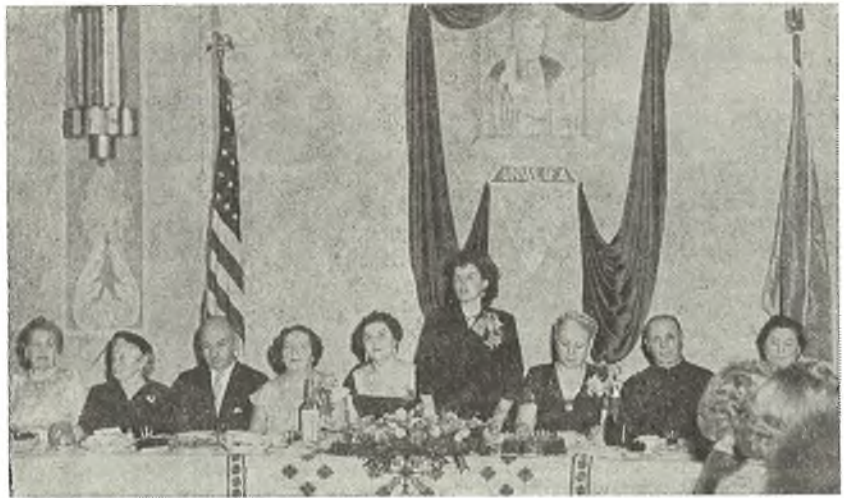
Святкування започатковано Службою Божою за живих, та панахидою за померлих союзянок, в укр.-кат. церкві св. Юра. По полудні відбувся бенкет-гостина у залах Українського Народного Дому. Вся. Отець Кулинич провів молитву та поблагословив „сніди“. Бенкет проводила п. Мирослава Вишивана.

Першими промовляли п. Іванна Бенцаль, як голова Окр. Ради Відділів СУА в Нью Йорку, та п. Олена Лотоцька, як голова СУА. По вислуханні цих промов, в яких заторкнено постання СУА, його перші кроки, ріст та завдання на будуче — голова Ювілейного Комітету п. Марія Стефанів — вручила обом паням головам подарунки від Союзянок, як вияв признання й вдячності за їхню довголітню працю для Союзу. На дальшу програму вечора склались промови-привіти, переплітани вокальними точками, а саме: сольоспів п. Марії Боднар при акомпаніанті п. Ольги Дмитрів; деклямація п. Наталії Мітринги та скрипкове

На равіт Літ. Мист. Клубу у Філадельфії вибрано королевою вечора студентку Раїссу Мельник.

At the ball of the Ukrainian Literary Club of Philadelphia Miss Raissa Melnik (above) was elected the queen of the ball.

Із 15-літнього ювілею Окружної Ради СУА в Нью Йорку. Сидять зліва: шп. А. Кізіма, М. Слободян, І. Лисогір, І. Бенцаль, М. Вишивана, М. Стефанів (промовляє), О. Лотоцька, о. Кулинич, К. Пелешок.

At the observance of 15th anniversary of the Regional Council of UNWLA. The chairman of the Jubilee Committee addresses the gathering.

сольо п. С. Маличівської при акомпаніанті п. Марти Чапельської.

Привіти склали: п. мгр. Іванна Рожанковська — від нової імміграції; п. О. Лисогір — від Українського Конгр. Комітету; п. І. Винник — від Об'єднаного Комітету Амер.-Українських Організацій м. Нью Йорку; п. М. Пізнак — від Українського Народного Союзу та п. С. Ярема, як син одної з перших членок СУА пок. Юлії Яремової.

По відчитанні привіту від п. Анети Кмець та делегатки Українського Золотого Хреста п. д-р. Лашенко, присутні на заклик п. К. Пелешок привітали оплесками три перші ченки СУА: п. П. Дерех, п. П. Чарнецьку й п. К. Дроздик та ініціаторку „Медичного Фонду“ в 1930 р. — др Н. Пелехович-Гайворонську. З дальшими промовами виступили: п. Марія Демидчук, п. Г. Дмитерко-Ратич від 65 Відділу СУА в Нью Бронсвіку, п. інж. Гусаківський — від Т-ва Українських Інженерів; п. Захарчук — від „Провидіння“; Вся. о. Кулинич — від укр.-кат. парохії св. Юра; п. В. Стек — від Демократичного Клубу; п. Ірина Домбчевська; п. С. Волинець — від ветеранів з другої світової війни; п. Олена Гординська — від 28 Відділу СУА в Ньюарку, а п. Процак від 24 Відділу СУА в Елизабеті; полк. Болбочан — від Козацтва; п. О. Томашівська — від Самостійного Золотого Хреста; п. Г. Яремчук — від Відділу ЗУАДК ч. 2; п. Марія Донцова — від жін. відділу УН Союзу ім. Лесі Українки; п. В. Вишиваний — від УНС „Дністер“; п. І. Хоміцький — від

Т-ва „Єдність“, а п. А. Ликтей — від Т-ва „Зоря“.

Молитвою й українським національним гимном закінчено ювілейні святкування СУА, в якому гуртуються представниці давньої й нової імміграції, як теж тут народжених — звязані спільною ідеєю: праці для визволення України та праці над собою.

М. М.

Ювілей вченої

Підсовєтська преса відмітила недавно тому ювілей вченої, професора, доктора медицини і патології Олександри Смирнової-Замкової. В українській науці її прізвище відоме. Свою медичну освіту вона придбала у Франції і в 1905 р. почала свою наукову працю при університеті св. Володимира у Києві. Після революції 1917 р. вона була одною з основників Наукового Медичного Товариства у Києві і першим проректором катедри патологічної анатомії. Все своє життя вона провела у тишині лікарських дослідних кабінетів.

Цікаво, що в статтях з приводу її ювілею (75-ліття з дня народження і 50-ліття наукової праці) промовчано зовсім її вчителів і дорадників — академіка Мельнікова-Розведенкова і проф. П. Кучеренка. Це сталося напевне тому, що вони були українці і в інтересі Москви не лежить виказувати силу і тяглість української науки.

І. Р.

З товариського життя СУА

БРОНКС, Н. Й.

Дня 12. лютого п. Ева Хомів, секретарка 8 Відділу СУА святкувала свої уродини. Того дня запросила гостей до церковної галі на перекуску. Попросивши гостей засісти до столів, поклікала на провід гостини п. Марію Малевич із Питсбургу. Пані Малевич покликувала до слова гостей, що склали побажання і подарунки. Союзняки 8 Відділу (п. Олена Вус) уладили „серце“ з півдолярівок, а родина Форган китичку з „кводрів“.

На закінчення п. Пелагія Малиновська побажала своїй вуйні всього добра та пригадала гостям, щоб не забули зложити маленьку жертву на Дім СУА. Гості зложили 30 дол. Це розділено: 10 дол. на Дім СУА, 10 дол. на церковну програму св. Юра, а 10 дол. на телевізійну програму Мариновича. Збіркою зайнялись пп. Пелагія Малиновська і Анна Свенсон, голова 8 Відділу СУА.

Подяка

Почуваюсь до милого обов'язку зложити якнайсердечнішу подяку 8 Відділові СУА у Бронксі, а особливо його секретарці п. Е. Хомів за таку гарну несподіванку, яку зробили вони мені 12. лютого ц. р., з нагоди 50-ліття мого перебування в Америці та моєї праці на народній ниві. Нехай Господь Бог винагородить їм!

З цієї нагоди посилаю 5 дол. на пресовий фонд „Н. Ж.“ та 10 дол. на Фонд Лікування Олени Кисілевської.
Марія Малевич

ЧОМУ НЕМАЄ МІСТА НА АДРЕСІ?

На моїй адресі немає місцевості, а тільки прізвище й вулиця. Це якась помилка напевне. Прошу перевірити її, бо боюся, що журнал може пропасти.
Д. Бурштинська, Шикаго

При експедиції журнал опакуємо пачками до кожної місцевості й місцевість, у Вашому випадку Шикаго, зазначена на пачці. Поштовий уряд у Шикаго розпакує її й розділює на дільниці. Чи Ви завважили, що при адресі є подана поштова зона Вашого мешкання? Отже ця форма адреси не є помилкою, а приписом поштового уряду. — Ред.

Платон Стасюк на „Наше Життя“

Фірма Платона Стасюка у Нью Йорку відзначила 25-ліття своєї торговельної діяльності. З цієї нагоди п. Платон Стасюк передав численним українським установам та організаціям грошові пожертви.

Такий дарунок дістав від п. Стасюка також журнал „Наше Життя“. На прийнятті, влаштованому п-вом Стасюка в неділю, дня 19. лютого у приміщеннях Нар. Дому у Нью Йорку, ювілят передав чек на 25 дол. голові Окр. Ради СУА.

На святочному прийнятті було около 60 гостей і вечір пройшов у дуже милій атмосфері. Добірний буфет склався зі смачних виробів, що їх фірма Платона Стасюка продає у своїй крамниці вже 25 років.

Дружина Пл. Стасюка є довголітньою членкою 4 Відділу СУА.

Дякуючи за дарунок на наш журнал, бажаємо дальших успіхів у діяльності.
Іванна П. Бенцаль

Подяка

Глибоко зворушена виявом уважливості Союзу Українок Америки, що його виразником є ласкава допомога з фонду „Мати й Дитина“ у висоті 30 дол. на лікування моєї доні — прошу прийняти вислів моєї сердечної подяки.
Марія Чайковська
Філадельфія

НА ДІМ СУА

Збіркові лісти

ВІДДІЛ 22 СУА, Шикаго: Зложили пані: Войнаровська — 3.00; По 1.00: О. Мартинюк, С. Паньків, Древницька, Боднарчук, Н. Дзидзан, Т. Вигінна, Р. Сидорик, М. Кечала, Д. Рак, М. Куріца, А. Коваль, І. Подола, К. Велки, М. Вондзира, С. Міллер, П. Кук, Л. Поготовко, А. Самбірська, Аліза А. О. Михальцевич, П. Кочан, Литвинишин, М. Ключник, О. Малинюкова; Дрібними 4.00. — Разом 31.00 дол.

ВІДДІЛ 34 СУА, Коговс. Н. Й.: Зложили пані по 1.00: Марія Ракоча, Ст. Кушнір, Ул. Омецінська, Яр. Ракоча, О. Павлів, З. Білас, О. Бачинська, М. Галькевич, Надія Касянчук, О. Коник, Кс. Кухар, А. Гогота, С. Залепана, М. Семенович, О. Крушельницька, А. Гавдяк, Д. Кондзерська, Віра Гарбач. Разом 18.00 дол. Софія Стрижак
госп. рефер.

У нове звання

У зв'язку з моєю статтею, на тему нового звання медичної технології, я дістаю листи з проханням подати інформації щодо студій медичної технології та інших подробиць цього досі переважно жіночого звання. Не розпоряджаю такими докладними даними, як компетентні установи й тому подаю тут адреси двох установ, що радо і зовсім безплатно висилають усім заінтересованим точні і подрібні інформації, програми і т. д.

(1) Council on Medical Education and Hospitals of the American Medical Association, 535 North Dearborn St., Chicago 10, Ill.

(2) Registry of Medical Technologists of the American Society of Clinical Pathologists, Muncie, Ind.

Вистачить написати до обох тих установ кілька слів на звичайній листівці з проханням подати інформації у справі звання медичної технології (medical technology career).

Олена Тишовницька
Лос Анджелес

Подяка

З великою приємністю одержали ми Твори Лесі Українки англ. мовою, як дар для нашого музею. Ваш дар є цінним надбутком і причинається до розбудови музею. Прохаємо і в майбутньому не забувати нас.

Український Архів-Музей
у Шикаго

ІЗ ОБРАЗОТВОРЧИХ ВИСТАВ

Товариство Молодих Мистців у Нью Йорку влаштувало у лютому виставку праць своїх членів. Між іншими виставили — А. Оленська, Олександра Бакович, Христина Оленська і Зоря Подубинська. Із виставкою був пов'язаний вечір молодих мистців. У програмі його виступила молода поетка Раїсса Бакум.

ФІЛЬМ „ГУЦУЛКА КСЕНЯ“

Недавно награна оперета „Гуцулка Ксеня“ показала молоді фільмові таланти. Між ними визначилась Соня Климець-Сахно, Галина Солтикевич, Анна Мазуренко.

КАПІТАН АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЛЬОТИ

Американська лікарка д-р Джоконда Саранієро працює з 1943 р. в американській фльоті. Недавно тому призначено їй рангу капітана.

Нові засоби

Дня 27. лютого Національна Рада Жінок Америки привітала в себе голову Міжнародної Жіночої Ради д-р Жанну Едер. Вона приїхала з Швейцарії, щоб відвідати в Америці свою заміжну дочку. Управа Нац. Ради використала її побут, щоб привітати її в себе та послухати її слів. Від Союзу Українок Америки прибула голова п. Олена Лотоцька та містогорова п. Стефанія Пушкар.

У невеличкій залі Нац. Ради у Нью Йорку зійшлося около 50 жінок. Це голови або відпоручниці жіночих організацій, що творять Нац. Раду Жінок Америки. Голова Нац. Ради п. Лейден представляє всім високу жінку з легко посивілим волосням — голову централі. А потім викликає з черги кожну, щоб представити її голові.

Одна за одною встають присутні і разом із назвою організації, яку репрезентують, говорять кілька слів про зміст її праці. Як багато можна вмістити в одному-двох реченнях!

Слідє перерва на чай. Творяться групки. Учасниці туторять жваво, деякі знайомляться між собою. Голова Нац. Ради старається, щоб кожна делегація поговорила кілька хвилин із др. Едер, у тому числі й наша. Розмова торкається майбутнього конгресу в Монтреалі та нашої участі в ньому.

Коротка перерва на чай добігає кінця і починається виступ др. Едер. Її вступні слова створюють відразу зацікавлений настрій. Говорить плавно й рівно, вишуканою англійською мовою з дещо чужим акцентом. Її промова триває пів години й

під час того в залі панувала повна тиша.

Наперед почала від характеристики членів-організацій М. Ж. Р. Їх є кількадесят, далеко нерівної вартости й сили. Є між ними групи, що осягнули дуже багато. Як приклад подала Нац. Раду Жінок Бельгії, що зуміла об'єднати жінок різних віросповідань та політичних переконань. І хоч цю країну стрясують внутрішні непорозуміння, проте в Нац. Раді Жінок Бельгії жінки стоять об'єднано і лагодять не один зудар.

Внутрішні проблеми кожної жіночої Нац. Ради можуть легко перекинутись на міжнародний ґрунт. Так воно сталося недавно тому у Франції з нагоди зрівняння жіночої платні. Коли пройшов цей закон, дорожжів продукцію у текстильному промислі, в якому більшістю працюють жінки. Через те Франція втратила спромогу вивозити, бо інші країни, що того зрівняння платні не перевели, продають дешевше. Французьке законодавство заходило коло ревізії того закону. Французьке жіноцтво схвилювалось: так довго треба було боротись за цей осяг! І проблема вже стала міжнародною. Нею зайнялась Міжнародна Жіноча Рада, що має своє представництво в Міжнародній Організації Праці. Вся увага спрямована тепер на те, щоб і в інших країнах з текстильним промислом були зрівняні жіночі платні.

Тому головним полем діяння МЖРади тепер — це Об'єднані Нації та їх агенції. Оцей контакт удалось управі широко розбудувати. Для цієї цілі ство-

рено окрему комісію, що її очолює п. Барней. Вона репрезентує МЖРаду в різних зібраннях ООН, уважно слідкує за ходом нарад і має все напоготові матеріал із кожної ділянки. Особливо увагою користується праця ЮНЕСКО, Технічної Допомоги і Міжнародної Організації Праці (ІЛО).

Правда, в ООН існує тепер Комісія Прав Жінки, що входить у систему комісій при Суспільній і Економічній Раді ООН. Це є урядова установа, що дбає про правне й громадське становище жінки у світі. Вона проробила вже велику роботу і завершує те, чого добивались перші піонерки жіночого руху — повного зрівняння жінки в суспільстві. Але вхід в інші ділянки суспільного життя виборює таки Міжнародна Жіноча Рада. Це є куди складніше завдання, що його навіть трудно коротко пояснити.

— Наша праця проходить у „лаббі“, — каже др. Едер. Це не значить, що ми снуємось тільки по кулоарах ООН. Ні, ми засідаємо при великих столах, нераз і проводимо зібраннями. Але змісл нашої праці обмежується до дорадництва, до подавання матеріалів, до пильнування перебігу справ. Там треба висунути один пункт, тут треба скріпити аргументацію... Тут треба позискати голоси, а там знов стримати від голосування... Ось спосіб нашої праці. При цьому треба опиратись на цілому штабі фахівців, розпоряджати літературою і політичним знанням.

І МЖРада це вже має. З чисто жіночою випадливістю згромадила відповідних людей

Рівноправність американського жіноцтва

Коли ми, жінки, йдемо в Америці до голосування, мало котра з нас застановляється, як і хто це право виборів. Мало котра з нас думає про тих американських жінок, що великими зусиллями вибороли те, що ми йдемо побіч чоловіків і голосуємо, як нам подобається. Нам не приходить можливо на думку, що в демократичній Америці ще до 1920 р. жінка не мала тих прав і тієї свободи, що має сьогодні. Перший вистріл у напрямі зрівняння тих прав впав у 1776 р. Від того часу потрібно було повних 60 років до формальної декларації, а 80 років від тієї хвилини до повної перемоги жіноцтва у боротьбі за рівноправність.

Багато з нас глядить на американську жінку невластивими очима. Нам часто може видаватися, що американка не серйозна, що думає тільки про заботи та строї. Такі жінки є все і всюди і серед українок їх теж є велике число. Не освідомлюємо собі, що вже на переломі дев'ятнадцятого століття, коли на Україні ще не було ознак жіночого руху, в Америці вже були одиниці, що підносили ті гасла. Бо в Америці, як і всюди жінка займала підрядне становище, навіть у родині. Чоловік мав беззастережне право до дітей, до майна жінки, а навіть до її заробітку. Зневажити жінку чоловікові фізично, було заборонено лиш у стейті Массачусетс. А умовини праці жінки бу-

і виробила в них зрозуміння і запал для такої праці. І хоч праця „лаббіста“ здається не ефективною, проте вона по-своєму піонерська. Це знов пробивання нового шляху, як сто літ тому було осягнення вищої освіти, а тридцять літ тому право голосування.

Точно о визначеній годині зібрання закінчилося. Присутні розійшлися із почуттям, що зіткнулись із чільною особистістю світу. І вглянули хоч мигом — у нові засоби жіночого руху.

Стефанія Пушкар

ли жахливі. Учителька побира-ла половину зарплати, що її діставав учитель-мужчина. Коротко кажучи, за словами книжки „Як жінки перемогли“ (“Victory how women won it”), виданої американським товариством жінок-суфражисток, жінка мала любити чоловіка, служити йому, угоднювати йому життя у всіх часах. Це був обов'язок жінки і цього слід було вчити її від дитинства.

Така несправедливість у демократичній державі обурювала тих жінок, які вміли заглянути глибше у душу своїх посестер. І до тих піонерок жіночого руху в Америці треба зачислити такі великі і світлі поста-ті, як Лукретія Мот, Лусі Стон, Елизабет Каді Стантон, Сузан Б. Ентоні, Анна Говард Шов й інші, менш відомі, хоч не менш заслужені у тій справі. Треба подивляти з одної сторони пра-цю і витривалість тих жінок у боротьбі за жіночі права, а з другої сторони незрозумілу по-ставу чоловіків. Як з одної сто-рони жінки мали великих при-ятелів в американській провід-ній верстві, так з другої сторо-ни мали великих противників. Вистачить лиш сказати, що внесок на девятнадцяту поправку до конституції вхолодив до кон-гресу п'ятдесят разів. Кожного разу його відкидали, бо не мав відповідної кількості голосів. Та це ніяк не знеохочувало жі-нок. Поїздки до Вашингтону, зустрічі із впливовими людьми, ставання навіть матерей кон-гресменів довело до того, що на залізничних станціях зустріча-ли тих жінок-піонерок свиста-ми, неприємними епітетами, а в кругах репрезентантів називали їх „гієнами в спідницях“. Однак перемога мусіла прийти через процес, питомий для демокра-тичного устрою. Дня 5. червня 1919 р. підписано закон про рів-ноправність жінок в Америці в палаті репрезентантів, а дня 26. серпня 1920 п. оекретар стейту Байнбридж Колбі підпи-сав проклямацію 19-ої поправ-ки до конституції, яка дає рівні

права жінці і чоловікові в аме-риканській державі.

Коли на другий день приїха-ли з Вашингтону до Нью Йорку жінки-піонерки, а це: пп. Чеп-мен Кат, Віліямс і Ентоні, на-проти них на стацію вийшов го-вернор Нью-Йоркського стейту Ал Омит, сенатор Калдер, орке-стра 71 полку і маси народу, які можливо день-два тому крича-ли „распни“, а тепер із подивом й ентузіазмом вітали борців за суспільну справедливість.

Марія Демидчук

Історичний календар

7-го квітня Благовіщення Діви Марії. Це перше весняне свято, „коли Бог благословляє землю“ і все будиться до життя. Народ вірить, що птахи в це свято не вють гнізд. Співають веснянки.

8-го квітня св. Архангела Гавриїла: ластівка вилітає зі свого вирію. Звуть його благовісним і тому все, що народиться в цей день, є благовісне.

28-го квітня в Лазареву суботу сіють горох. Це свято дітей.

Остання неділя перед Великоднем — вербна. Свячать у церкві вербу (в пів-денних країнах заміняють її пальмо-вими вітами, і це ближче до самої по-дії — візду Ісуса до Єрусалиму). Потім бють один одного вербою: „Будь великий, як верба, а здоровий, як во-да, а багатий, як земля“. „Не я бо, верба бе, за тиждень Великдень“. Свячену вербу садять в городі.

29-го квітня свято Моря.

..80 р. від проголошення царського указу про заборону українського пи-сьменства.

90 р. від народження Любови Лі-ницької (1866—1924) артистки, учени-ці Кропивницького. Ролі героїні, лірич-но-драматичні. Працювала в трупі Са-саганського, потім Садовського.

60 р. від народження і 20 р. від смерті Ірини Паранкевич (1896-1936), українського фізика.

Д-р Галина Лашенко
культ.-осв. реф. СФУЖО

На засіданні Мистецької Кураторії УВАН у ЗДА дня 30. січня Тетяна Іва-нівська говорила на тему „Музеї Хар-кова в пореволюційний час“.

Сімдесятліття Олени Залізняка

Дня 20. березня сповнилось 70 літ життя п. Олені Залізняка у Монтреалі. Цей день провела вона у крузі своєї родини та прийняла побажання від своїх співробітниць, що їх згуртувала у комісію зв'язків СФУЖО.

Олена Охримович-Залізняка належить до того покоління, що відгукнулось на кличі Наталії Кобринської і стало розбудовувати український жіночий рух. На службі громаді пройшло все її життя. Оцінюючи її заслуги та громадський досвід зорганізоване жіноцтво вибрало її до проводу Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, де вона провадить вже кілька літ зв'язки.

З цієї нагоди Гол. Управа та редакція сторінки СФУЖО складає свій дорогий співробітниці щирі побажання здоров'я та дальшого успіху.

Жіночі сторінки

Від січня прибула у нашій пресі нова жіноча сторінка. Обеднання Українських Жінок Англії її започаткувало в „Українській Думці“.

Перше число зложено дуже цікаво. На початку „Слово до жінок“, що закликає жіноцтво до живішої участі в громадському житті. Потім на чоловічому місці „Вісті зі СФУЖО“ — актуальні проблеми нашої Федерації. Слідують короткі вістки з діяльності Гуртків ОУЖ в Англії. Є рецензія на Свят-Миколаївську імпрезу, невеличкий спогад про Союз Українок-Емігранток у Варшаві і календарець праці на лютий. Також — для нас найцікавіше — проблема місцевого терену, а саме — мішані подружжя.

Треба повітати цей крок Обеднання Українських Жінок Англії, як осяг на їх шляху. Це вже пята жіноча сторінка наших членів-організацій. Першу створив Союз Українок Австралії у часописі „Вільна Думка“ (ред. мгр. Ірина Пеленська), другу Ліга Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ) у часописі „Наша Мета“ (ред. Іванна Петрів). Окрім того Організація Українок Канади ім. О. Басараб видає журнал „Жіночий Світ“ (ред. Стефанія Бубнюк), в якому веде свою сторінку Український Золотий Хрест з ЗДА.

Четверту сторінку створила Жіноча Секція Хліборобсько-Освітнього Союзу у часописі „Хлібороб“ у Куритибі, Бразилія.

Фонд лікування

Станом здоров'я нашої голови живо цікавиться вся українська громада. З нагоди її 87-их уродин наспіло безліч побажань і запитів.

На Фонд Лікування почали напливати датки не тільки від жіночих організацій, а також від поодиноких осіб. На окрему увагу заслуговує заклик п. Наталі Березовської з Лос Анджелес, яка закликає всіх колишніх мешканців Коломиї, де проживала наша голова, до пожертв на Фонд Лікування.

На Фонд Лікування зложили:

Укр. Жіноче Обед. Венесуела	30.00
М. Мельник, Сан Франціско	25.00
Відділ 50 СУА, Бетлегем, Па., зб.	14.50
М. Малевич, Питсбург, Па.	10.00
Н. Березовська, Лос Анджелес	5.00
М. Несторенко, С. Бостон	2.00
Віра Миколенко, Дітройт	1.00

ВІСТІ З ФЕДЕРАЦІЇ

У січні розіслали ми обіжник ч. 1, що подає підсумки нашої праці за минуле півріччя.

У тому ж часі вислано жіночим організаціям плян культ.-освітньої праці на I. піврік 1956, що його зладила наша культ.-освітня референтка д-р Галина Лашенко. Узгляднено сезони праці на обох півкулях. Плян поставлений широко, так що кожна жіноча організація може пристосувати його до своїх спромог.

Цього місяця розсилаємо членам організаціям дві книжечки для їхніх бібліотек. Перша — це Ukrainian Women's Association in Australia — огляд праці Союзу Українок Австралії англійською мовою. За цей дарунок складаємо управі СУАвстралії щирю подяку. Друга книжечка „Ольга Бачинська“ — це сільветка визначної нашої кооператорки і громадської діячки пера інж. А. Качора.

ВЖЕ ВИЙШЛА

накладом Союзу Українок
Америци

інформаційна довідка

Woman of Ukraine

Подає обширну інформацію про українське жіноцтво англ. мовою. Ціна \$1 разом з пересилкою. Замовляти в Централі СУА

Др. Жанна Едер, голова Міжнародної Жіночої Ради із Швейцарії відвідала недавно тому Нью Йорк і промовляла на зібранні Національної Ради Жінок Америци. (Гляди статтю на ст. 13).

Dr. Jeanne Eder (above), president of the International Council of Women recently visited New York City and addressed the National Council of Women of U. S.

Д-р Жанна Едер

Міжнародну Жіночу Раду вже від кількох літ очолює д-р Жанна Едер. Швайцарка з походження, доктор філософічних наук, вона вже з ранніх своїх літ цікавилась проблемами жіночого руху. Боротьба за рівноправність набрала у Швейцарії особливої гостроти, з огляду на те, що законодавство досі не зрівняло ще жінки у правах із чоловіком.

Через Національну Раду Жінок Швейцарії д-р Жанна Едер увійшла в управу Міжнародної Ради. Конгреси в Атенах (1951) і в Гельсінкі (1954) проходили вже під її проводом. Глибоко освічена і з широким поглядом на справи, вона випрацювала напрямні М. Ради у повоєнному часі. На іншому місці подаємо короткий огляд її шукань.

ПРИЗНАННЯ ДЛЯ УКРАЇНКИ

Журнал „Міннесота Реджістер Норс“ подає світліну і нотатку про Марію Кротюк, що працювала довший час як медсестра в Міннеаполісі. З нагоди її переїзду до Денверу також часопис „Міннеаполіс Стар“ подав її світліну.

ВИРІВНУЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

SLAVE LABOR

Soon after the fact of the massacre of 500 women in the Soviet slave labor camp at Kingiri became known in the Free World, the Ukrainians in America began voicing their protests against the abominable bolshevik crimes.

A few decades back it seemed that barbarism, torture and butchery of innocent people had been a thing of the remote Dark Ages to be found solely in the books. However, the facts of the Soviet reality are manifesting before the peoples of the Free World that the bolsheviks have descended to such depravation that they have been herding, ever since they seized the power, millions of innocent people into concentration camps for torture, mass-killing and extorting pecuniary reward from their slave toiling.

There are approximately 15,000,000, or 8% of the entire population, in the slave labor camps of USSR. Around 1,500,000 or 10% of the slave labor population, are women. The exploitation of the people on such a large scale was unknown in history up to 1917. There are thousands of camps throughout USSR, for the most part in Siberia and Kazakhstan where the wretched political prisoners are forced to work in construction of new industrial projects and power stations, in building railroads, canals, and roads, as well as working in mines, without any pay whatsoever not only, but besides in the worst dwelling conditions imaginable, while receiving only small rations of dark bread and fish soup as their everyday food.

Prior to bolshevik revolt of November 7, 1917, there had been merely a negligible number of men and women exiled by the Czarist government to Siberia as compared to the great masses of

political prisoners sent by the Soviet government to concentration camps.

1,500,000 women in concentration camps alone form an unusually large slave labor population. And there are no considerations for them either. If they are equal with men, it pertains to hard work and suffering. They also work in the mines and quarries, in the forests cutting wood, and on the roads. They have likewise been forced to toil 10-12 hours a day, exclusive of the time spent for marching to and from their camps to the places of work. Working and walking in rags, sleeping without shirts, 40 persons in one cold and dark room with scarcely any space between the beds full of lice and bed bugs, where else on this earth such a hell could be imagined! And above all no sanitary care is provided for the inmates. Even if there were a physician in a camp, he would dread to recommend a rest or cure for a slave laborer, a man or a woman, for he might also be persecuted for such daring. Thus he is forced to be inhuman like the rest of the officials and servants of the Soviet regime.

Morally the political prisoners in USSR are worse off still than physically. And this pertains primarily to women who are much more exposed to persecutions than men. The bolshevik authorities do not care to provide even the most primitive facilities for pregnant women and their children are being taken away from them after a short period of time to be brought up separately in the government institutions.

The shocking news about the widespread strike which rolled over the slave labor camps in 1953-55, has manifested the grim

reality of the slave labor and of resistance against the mass-killing of human beings. True, the strike took many lives, yet it brought some relief in some way which, however, does not apply in all camps.

What part in this wave of strikes was played by women, is attested to by the resistance and sacrifice of 500 women in Kingiri, Kazakhstan.

The repatriated nationals of western nations testify that the number of Ukrainians in the slave labor camps varies between 50 and 75%. Dr. Varcony, who was repatriated from Kingiri, asserts that the Ukrainian women led the desperate resistance which cost 500 lives of women slave laborers in that camp.

These figures prove that it is the Ukrainians who offer the sternest resistance to the worst enemies of mankind, and we may be sure that they will carry on this uneven struggle until right will conquer might.

FEMALE CHOIR IN MINNEAPOLIS

The UNWLA Branch 16 of Minneapolis, Minnesota, has recently organized a female choir composed of its members. The action was prompted by the 70th anniversary of Ukrainian feminist movement which the Branch had observed last year using practically its own talents.

The members have found among themselves a musical director as well as many good voices. After the first presentation proved a success, the singers have been continuing their good work. The choir has by now become an important musical unit in the Ukrainian community of Minneapolis, and has often been presenting its performances.

U.S. PROTEST URGED ON SLAVERY BY REDS

By James K. Anderson

Detroiters of Ukrainian descent were appealing to the United States and the United Nations to protest slave labor in the Soviet Union.

Their feelings were made known in a resolution adopted in a manifestation at the Ukrainian National Temple, 4655 Martin, denouncing the deaths last summer of 500 Ukrainian women in a Siberian slave labor camp in Kingir as they attempted to repel an armored attack on the prison.

The resolution, adopted by more than 1,000 representatives of Detroit branches of the Ukrainian Congress Committee, the Ukrainian American Federation and the Ukrainian National Women's League, urged that the U.S. intercede in the defense of slave laborers in Soviet Russian prisons, and that the UN establish a special committee to investigate Soviet slave labor camps.

Right of Free Choice

Rep. Bentley (R-Mich.) said the U. S. policy of peaceful liberation of captive peoples applies to the non-Russian nationalities of the Soviet Union the same as it does to satellite nations communized since World War II.

"The Ukrainians will have as much right as the Czechs or Poles or any other nation to choose freely the form of government they intend to live under after the day of liberation," Bentley said.

Hits Peace 'Sham'

This is an accepted policy of the State Department, he said.

Bentley, a member of the House Foreign Relations Committee and a former member of the House Committee on Soviet Aggression, said the change in Soviet policies to exploit world hopes for peace is a "sham."

Mrs. Anastasia Volker, a member of the Ukrainian National Women's League branch 37, said

the deaths of the 500 women were "one of the profoundest examples of the human drive for freedom."

Circuit Judge Theodore R. Bohn, personal representative of Gov. William, said the deaths "will remain a shocking milestone in our history, and I hope the free nations of the world endorse the resolution so their deaths won't be in vain."

Disaster in India

A business administration student at the University of Detroit, Fr. Paul Louis, of India, an organizer of the Indian Anti-Communist League, said "we have the moral obligation and responsibility to fight communism."

Describing conditions in his own country, Fr. Louis said: "India is on the verge of disaster. We do not know what is going to happen, but there is a big movement in which peoples of all religions have joined together to combat the forward march of communism."

Other speakers included Mrs. Anastasia Dibrova, of St. Mary Ukrainian Orthodox Church Sisterhood, a former inmate of a Soviet concentration camp, who described her experiences in Uk-

rainian; Olga E. Shuster, president of the Detroit Council of the Ukrainian Women's National League; and Mrs. Pauline Budzol, rally chairman.

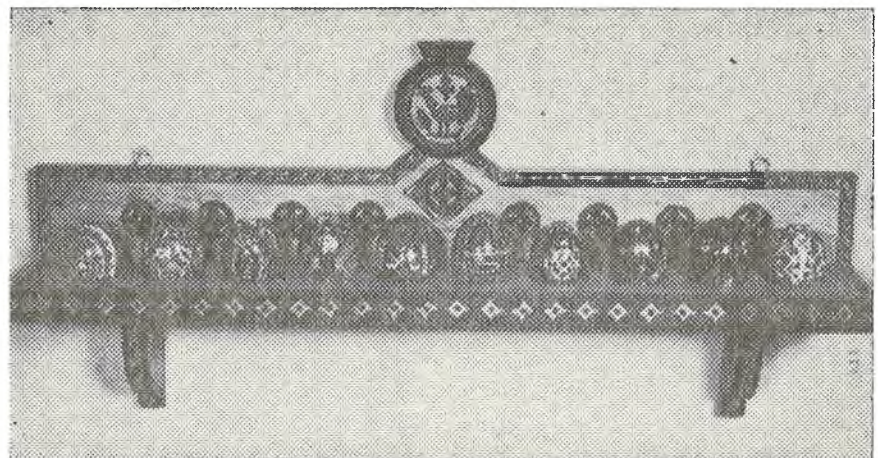
(Monday, March 19, 1956, "Detroit News").

MEET IN PROTEST

Charles J. Kersten addressed about 300 persons at a meeting of the Milwaukee branch of the Ukrainian Women's League of America, Inc., at the St. Rose School Auditorium, 515 N. 30th St. The league called the session in protest against the reported murder of more than 500 Ukrainian women by Soviet Army tanks in the slave labor camp, Kingir Karaganda, Siberia.

Other speakers also hit the massacre of the Ukrainian women as one more instance of the communists' determination to crush all opposition ruthlessly, but they said the fight for freedom will go on. These speakers included Mrs. Anastasia Charysh, Chicago, vice president of the World Federation of Ukrainian Women's Organization, and Dr. Roman Smal-Stocki, Marquette University professor and former vice premier of the Ukrainian national government.

("The Milwaukee Sentinel," March 12, 1956).

During Easter time an Easter egg shelf is adorning Ukrainian homes.

DEAR JUNIOR LEAGUE MEMBERS

On Sunday, March 18, the Ukrainian National Women's League of America gave honor and glory to 500 Ukrainian women, slave laborers of Kingiri, in Kazakhstan, murdered by the Soviet NKVD.

On this day there were manifestations in many cities throughout the United States, which drew large audiences. Various Ukrainian women's organizations jointly observed this sad commemoration.

At these mournful observance appropriate resolutions were adopted which were prepared by UNWLA. The resolutions denounced the bolshevik terroristic regime responsible for the massacre of 500 women slave laborers.

Due to local circumstances not all UNWLA Branches were able to arrange the commemoration on March 18, but those that failed to do so will follow soon and we trust that no Branch will neglect, for any reason, to arrange this commemoration of the tragedy of Ukrainian women under foreign and cruel domination.

The Executive Committee of UNWLA is submitting for consideration by the UNWLA Regional Councils a proposal to call in October regional conferences. The gathering of delegates and members of the region will aid in discussing and examining the projects of current activities.

The Central Office of UNWLA will send out information relative to these questions. However, the Regional Councils should set the date and reserve a hall for the conference as soon as possible.

We are very happy to let our readers know that again a new Branch of UNWLA has been organized. It is Branch 66 in New Haven, Connecticut.

Its first meeting took place on March 4 last which was attended by 43 members.

Greetings to Mrs. Nadia Mikitey, the chairman of the Branch, and to all other members, and best wishes of success in all their patriotic endeavors.

RADIO PROGRAMS OF UNWLA BRANCHES

The Regional Council of UNWLA at Detroit and Branch 22 of UNWLA have had their radio programs for some time which have already gained wide popularity. The programs help serve the objectives of the organization.

DESIGNING EASTER EGGS

Branch 28 of UNWLA of Newark, N. J., has of late completed its course of designing Easter eggs. The course was under the direction of Mrs. Isidora Levkovich who brought this skill from Ukraine.

Mrs. Levkovich is a graduate

of the course of studies of plastic art at Lviv where she also learned the technique of batik which is very close to designing Easter eggs.

In her opinion the persons who wish to know the art of designing eggs, ought to attend a course of 15 lectures.

NEW BOOKS BY KNOWN AUTHORS

Halina Zhurba, the renowned Ukrainian authoress who came to United States with DP's and has been living ever since in Philadelphia, has recently published her new book titled "Wide World." It is an autobiographic story which is just the first volume of a trilogy to be completed in the near future.

Dokia Humenna, another distinguished writer, has likewise published lately her new book entitled "Khreschaty Yar" (cross-shaped ravine). In this long novel the author depicts the life in the city of Kiev, capital of Ukraine, during Nazi occupation. It is a probing analysis of humans and events. The events, as set forth by the author, which are not yet forgotten by many Ukrainians who escaped to the Free World, are exciting many a discussion.

OUR LIFE

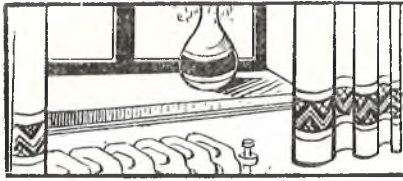
Edited by Editorial Board

Published by the Ukrainian National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

У НАШІЙ ХАТІ

Гідрокультура

В останніх роках щораз частіше чуємо цей вираз у квіткових крамницях. З цим поняттям приходить зазнайомити наших читачок.

Що це є? Вирощування і плекання рослин не в землі, а у воді. Як знаємо, рослина тягне поживу з землі, з речовин, розпущених водою. Коли ми, замість землі, дамо до посудини камінчиків та грубого піску і в це посадимо рослину та заллємо це водою, що в ній розпущені потрібні для розвою речовини, то ця рослина буде рости й розвиватись.

Перші спроби гідрокультури зробили американські вояки, які під час війни стояли на Коралевих островах. Вони хотіли виростити городовину і виплекати з насіння помідори, що нічим не уступали б тим, із ґрунту. На німецькій хліборобській виставці у Франкфурті над Меном у вересні 1948 р., де мені довелося бути, всі дуже подивлялися культуру помідорів у воді. Однак кошти такого вирощування городини були надто високі й ця метода продукції городини на більшу скалю не оправдалась.

Однак у квітництві гідрокультура здобуває щораз більше прихильників. Знаємо, як воно трудно втримати декорацію виставового вікна живими квітами, щоб вони як слід виглядали. Тут власне рослина у воді (гідрокультурі) розв'язує цю проблему, бо росте добре, виглядає все гарно, потребує лиш небагато заходу, ну й уміння.

Найкраще надаються до того різні листяні декоративні рослини, а навіть папороті. З успіхом можна в тій же посудині примістити кілька рослин, що

разом творять бажану декорацію і дають повну естетичну насолоду.

Пожива для рослин, випродукована у хемічній фабриці, продається у таблетках, що їх розпускаємо у воді, найкраще у дощівці. На опакуванні тих поживок, чи то в таблетках, чи в порошку, є докладно написано, як їх уживати. Щого треба точно придержуватись, принайменше початковим. Щоденною роботою є доповнювати втягнену рослинами воду. Її не сміє бути ані за багато, ані за мало.

На посудини до гідрокультури кімнатних рослин надаються гарно розмальовані вази. У відповідних красках вони творять контраст до живої зелені. У тій вазі повинна бути внутрішня глиняна посудина, що в неї наливаємо воду з поживкою та вкладаємо камінчики, щоб тримали рослину. Слід її подіркочуваний, а камінчики найкраще базальтові, без вапняку, більші на споді, а дрібненькі на верху, заповнюють посудину менш-більш до половини.

Дотеперішні досліди виявили, що рослини в гідрокультурі розвиваються знаменито. Вони знаходять сконцентровану ідеальну поживу, якої не все знайдуть у землі. Кактуси ростуть два рази скорше, ніж у вазонках, а гладіолі виростають до 70 інчів. Також гумове дерево (фікус) за 11 місяців досягає такої ж висоти.

Поживка вистачає на три до чотири тижні. Потім треба її поповнити. Однак кожна рослина має інші вимоги щодо світла й тепла.

Докладний опис вирощування рослин у воді перевищує розмір цієї статті. Але як можна вичитати в фахових город-

ничих журналах, то незабаром зникне старий вазонек із кімнати, а заступлять його вази з кімнатними рослинами. Бо гарно влаштоване мешкання вимагає живих рослин. А тепер, коли господині дому бракує часу на їх плекання, то культура їх у воді сильно це упростить.

Роман Коцик

Із листів до Редакції

БІЛЬШЕ УЗОРІВ!

В останньому часі редакція приділяє надто мало уваги вишивкам. Наприклад у ч. 8, 1955 подано вишиваний стихар (світлинку його), а взору до нього немає. Правда, там зазначено, що взір взято із альбому узорів Крука. Але редакція мусить мати на увазі, що багато українських жінок проживає поза Америкою і Канадою. Вони не в змозі виписати всіх альбомів узорів і приневолені відрисувати взір через побільшаюче скло. Та й тоді не розбереш усього. Тому було б бажано, щоб до кожної вишивки був поданий готовий взір.

Надія Ластовецька
Манчестер, Англія

Ваша заввага слухна. Та в нашій вишивковій сторінці стараємось давати такі взори, хоч відомі, проте що їх тепер не можна дістати.

Ще одне: Наша „Українська вишивка“ дбає не тільки про стіби і взори, а повчає прикладами також, як слід приміювати українську вишивку. Це значить: до великої площини — більший узір із виразними зарисами орнаменту, до малої площини — менший узір із дрібним рисунком. До згаданого стихаря підходить кожен тяглий узір з виразними зарисами, як було згадано.
Ред.

Комплет журналу (7 чисел)
„Громадянка“ коштує 1 дол.

Зирк у тутешню кухню!

Як кожну роботу, так і харчування американка дуже докладно розглядає. Бо домашнє харчування не тільки мусить достосуватись до бюджету родини. Але включати всі складники, потрібні для організму. То того треба також розложити роботу коло обіду так, щоб вона не забирала одного дня більше часу, як другого.

Ось кілька стравописів на американські обіди. Перегляньмо їх! Може спробуємо спочатку одну-дві страви... А потім приглянемо до їх укладу та підложжя.

Американська кухня має свої особливості, які здаються нам дивними. До них треба привикнути і їх зрозуміти. Одною з них є часте вживання молока. Молоко є знаменитим засобом проти інфекцій, що трапляються часто в тутешньому кліматі. Тому американець пє молоко при кожному сніданні чи полуденку, а часто й при обіді. Молоко йде до різних страв, а передусім до кожної юшки.

Маршмеллов — це солодкий препарат, що його широко вживають до різних страв.

На неділю

Печена шинка зі склицею. Можна спробувати шинку з пушки. Її дуже легко приправити, тільки зладити поливу й запекти коротко в печі.

Касроля зі солодкої картоплі (припис слідує).

Зелені шпараги (купуємо морожені) з маслом.

Салата з бурячків. Варені бурячки, покрані в пластинки, вимішані з майонезом.

Морожене.

Касроля з солодкої картоплі

Потрібно:

- 1 пушка (1 ф. і 2 унції) солодкої картоплі
- 3 ложки помаранчевого соку
- 2 ложки топленого масла
- 2 ложки брунатного цукру
- ¼ ложечки соли
- ½ горнятка січених волоських орхів і 8 половинок
- 12 маршмеллов

2 помаранчі, обібрані й поділені на кусники.

Розтерти картоплю і додати всі вичислені складники, окрім маршмеллову, помаранчі й половинок орхів. Виложити до вогнетривалої, вимашеної посудини, що величиною рівняється чотирьом горняткам, прикрити зверху маршмеллом і помаранчою, укладаючи їх рядками навскіс. Запекти в печі на 375 ст. приблизно 25 хвилин, аж стане золотисто-рум'яне. Прибрати ще половинками оршків і подати на стіл.

На понеділок

Густа південно-американська юшка (припис подаємо). Ладимо її досить, щоб можна гододного ще раз похачувати.

Салата з учорашньої шинки, зелених листків салати, помідорів і твердо зварених яєць.

Гарчі бісквіти (булочки) з медом.

Свіжі овочі.

Густа південно-американська юшка

Потрібно:

- ¼ ф. вепрового мяса, покраного в кістку
- 1 велика січена цибуля (приблизно одне горнятко)
- 1 горнятко салери, покраної в кістку
- 1 ложка масла
- 4 горнятка сирої картоплі, покраної у дрібну кістку
- 1 горнятко води
- 2 пушки (коло 1 ф. кожна) вареної лушеної кукурудзи
- 4 горнятка молока

Прижарити вепровину і відцідити з неї товщ. Відложити на бік. У тій самій посудині присмажити на маслі цибулю, щоб легко зарум'янилась, вкинути салеру і посмажити ще 5 хвилин, потім додати картоплю й воду та варити, поки картопля не змякне. Додати кукурудзу, молоко, мясо, посолити до смаку й заварити тільки раз, щоб не зробити гуці, а щоб усі складники були цілі у тарілці.

Ориця

Потреба руху

Весняною порою є більше нагоди пробувати на свіжому воздусі. Звичайно в тому часі починаються гри і спортові вправи на площах. Чи користає з них наша дітвора?

Наше тіло — це складна машина. Кости — це її підстава, нерви й м'язи — це її мотор. Щоденні вправи та гри — це школа для нашого тіла. Вправи одного м'яза побільшують його розміри, силу та швидкість. Гри — це вправи цілої групи м'язів. Вони дозволяють цілій людській машині, включно з усіма її частинами, виконувати складну фізичну працю.

Ще в дуже коротких словах — що дають нам вправи та гри. Та чи й чому вони важні для до-ростаючої молоді? Якщо цього гармонійного вживання наших м'язів вивчимо зарання, тоді коли розвивається тіло поміж дитинством і зрілістю, здобудемо скарб скоординованого тіла. Нові гри й забави будемо ви-чувати легко й незамітно, спор-том зможемо займатись у кож-ному віці, наш хід буде плив-кий, танок легкий. Зможемо краще та швидше вивчити різні спорти, їзду верхи чи ведення авта. А далше — вправи та фі-зична праця дадуть нам багато більше вдоволення. Наша нер-вова система працюватиме спо-кійно й гладко, апетит побіль-шиться, віддих поглибиться, шкіра набере елястичности й здорового вигляду. Хворіти бу-демо рідше, також зможемо легше побороити недугу.

Д-р Надія Сороковська

Чи знаєте, що . . .

Помідорова салата у нашій кухні дуже популярна. Але чи стягає шкірку з помідора, заки поріжете його на скибки? Деякі помідори даються легко обібрати, а другі знов треба парити о-кропом. Але салата з обібраних помі-дорів далеко ніжніша, як із тих, що в лушпинні.

КУХОВАРСЬКА КНИЖКА

Н. Костецької

Коштує 60 ¢

„Городина й овочі“

Замовляти в Централі СВА.

Українська вишивка

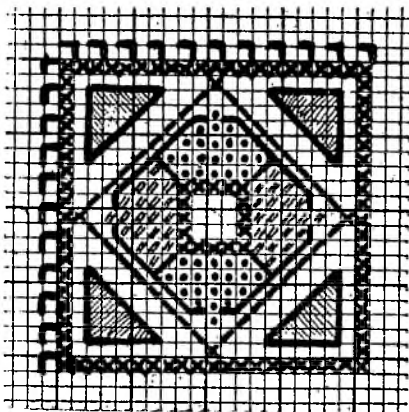
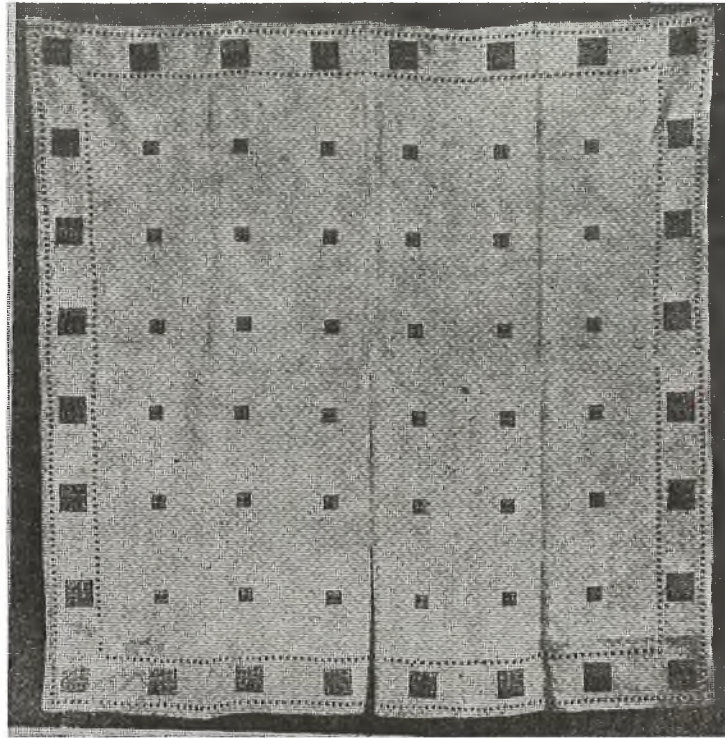
Вишиваний настільник

Настільник має найкраще примінення з усіх наших вишивок. Його можемо примістити поверх білої скатерті під час гостини, ним можемо застелити стола для чайного прийняття.

Квадратну площу настільника легко прикрасити вишивкою, але нелегко дібрати її так, щоб вона творила добру композицію. Найбільш поширена розвязка — це мотиви в чотирьох рогах або тяглий взір довкруги краю. Тут пропонуємо нове примінення. Чотирикутні мотиви біжуть довкруги краю настільника, а дрібнішими мотивами вкрите тло.

Край відділений від середини вузькою мережкою.

Розмір настільника — 1 ярд у квадраті. До вишивання вживати білу або кремову панаму.

Буковинський взір

Нарисований мотив — це дрібний взір, що покиданий по середині настільника. Щоб дістати великий чотирикутник, складаємо чотири дрібні мотиви до купи.

До вишивання вживати ниток D. M. C. Краски хх червона ч. 321, // зелена ч. 906, •• жовта ч. 742, густі чертки помідорова ч. 900, контури чорні.

В українському мешканні — українська вишивка!

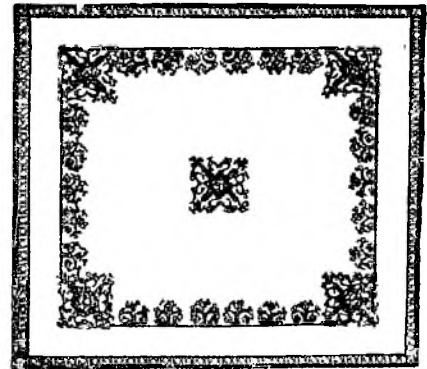
ВИШИВАНІ СЕРВЕТКИ

кожної величини
можна набути
в кооперативі „БАЗАР“
у ціні від 1.90 до 11.60 дол.

B A Z A A R
822-823 N. Franklin St.
Philadelphia, Pa.

Жадайте цінників!

Взори — гуцульські, бойківські, буковинські.

Наближається Великодній час. Вже зарання укладаємо плян, що саме треба зварити і спекти. Дещо давнє й випробуване, але кортить спробувати також чогось нового.

Великоднє печиво — це сирник, мазурок, торт. До того деяке дрібніше печиво. А над усе Великодня паска й її багата своячка — баба.

З деяких родів печива подаємо сьогодні приписи. Деякі з них надіслала наша читачка п. Наталя Березовська з Лос Анджелес і за це складаємо їй щиру подяку. Пригадуємо ще раз наше прохання до читачок — ділитись своїми приписами з читачкою промадою. Радимо надсилати!

Січена ковбаса

Потрібно:

- 1 ф. вепрового мяса
- 1 ф. волового мяса (слід брати найкраще)
- 1 невеликий кусник сала
- 1 головка часнику
- різне коріння (оба роди перцю)
- 1 готова ковбасниця

Мясо змолоти на машинці разом із салом. Додати різного коріння і часнику. До готової вимитої ковбасниці напхати мяса і завязати. Поколоти її голкою і обложити пластинками сала. Пекти під покришкою на середньому вогні около 1-ої години.

Подала Галина Журба

Ванільки

Потрібно на тісто:

- 1 горнятко масла
- 2 горнятка муки
- 3 жовтка
- 1 ліска ванілії

На склицію:

- 1 чубате горнятко цукру-мучки
- 1 білок
- сок із пів цитрини

З масла, муки, ванілії й жовтків замісити тісто. Розтачати в прямокутник і країти під лнійку довгі пасочки (1 на 3 цілі).

Нехай постоять у холодному. Потім виїняти і, не рухаючи їх, покрити склицею. Мазити великим ножом, щоб було рівно і пекти в легкій печі (на 300 ст.) Коли простигне, перекладати квасною мармелядою так, щоб мармеляда була в середині, а склиця зверху і зі споду.

Склиця. Цукор із білком терти пів години, дадаючи до того сок із цитрини.

Варений торт із волоських оріхів

Потрібно:

- 1 ф. лущених оріхів
- 1 ф. цукру
- 1 скл. води
- 2 ложки малинового соку
- 3 ложки заварених вишень (конфітур)

З води й цукру заварити соковик (сироп), щоб закипів. Поварити 10 хвилин, а потім додати змелені оріхи, сок із малин і покраяні вишні. Поварити трохи, щоб згусло. Виложити на кружок із андрута, дати, щоб застигло і зверху посипати грубо січеними оріхами.

Подала Н. Березовська

3 кухонного назовництва

В назвах, що їх уживаємо при куховаренні, стільки цікавого! Так і видно мовне багатство нашого народу, що для своїх питомих страв зумів придумати влучні назви. Разом із стравою вони перейшли не раз до наших сусідів, а звідтіля повертаються до нас у зміненому виді. Тому перегляньмо наше кухонне назовництво, щоб пізнати головні його ділянки.

МУЧНІ І ЗЕРНОВІ СТРАВИ

Млинці — це страва з муки, молока, яєць і дріжджів. Тісто рідке і його треба розбити ложкою або колотушкою. Звідтіля й назва „млинці“, від слова млин. Ця страва перейшла від нас до москвинів, що перейменували її на „бліни“ і подають за свою. У москвинів слова млин немає (мельніца), отже походження цієї страви ясне.

Млинці бувають різні. З пшеничної муки їх смажуть на маслі й подають і сметаною, оселедцями, ікрою. З гречаної муки „гречаники“ кидані нагусто ложкою на гарячу чару, їдяться з повилами, як лакоминка.

Налистники — це страва з муки, молока, яєць, але без дріжджів. Наливається на розпечений і помащений лист або чару-сковороду. Звідтіля його назва — налистник. Від нас переходили другі наші сусіди й перейменували на „налеснік“, що в польській мові не має ґрунту.

Коржики — можуть бути печені з роду шляхетного коржа і смажені. Ці другі коржики — з вареної картоплі й муки з різними додатками (сир, яйця і т. д.). Такі звемо „картопляниками“. Бувають і коржики з яблук, що їх приладжуємо, як лакомину. В кожному разі вони коржики, а не „плячки“, як ми звикли їх називати за польським прикладом. Їх треба гнати з України разом із ляшнею!

Запиканка — це суто українська назва для „будиню“. Чи не звучить гарно? Страва з макарану або іншої підстави, запечена в печі. Запиканка може бути з капусти, запиканка з яблук, запиканка з сира. Може бути й горілка „запиканка“, тільки кожний знає, що це напій. Тому геть із будинем, коли є в нас таке гарне народне слово!

Суфле — це чужа страва, французького походження. Склад її різний, але головним складником є яйця, а властиво шум із білків, що робить її незвичайно пухкою. Це дуже „удуховлена“ штука й важко приземнити її в нашій мові. Можна залишити їй французьку назву, „суфле“, а може пригодився б тут „духвяник“?

Галина Журба

ТИСЯЧІ ХВОРІЮТЬ НА РЕВМАТИЧНІ БОЛІ

Спробуйте нашу масть, вистарчить натерти! — Якщо ви терпите на різного роду ревматичні болі, на болі в крижах, грудях, плечах, якщо Ви маєте ломання рук чи ніг, чи болі в суглобах, колінах, біль шой, душність у грудях, — застуджені чи штивні частини тіла, знайте, що найбільш успішно усуває ці недомагання випробувана масть

DEKENS OINTMENT

2 ун. \$1. 4 ун. \$2. 16 ун. \$5.

P. O. Vox 666, Newark 1, N. J.

Як Миколка став уважним учнем

Колись Миколка був дуже лінивим, неуважним учнем. На лекціях він майже ніколи не слухав, про що розповідав учитель. Коли ж доводилось повторити щось, він штовхав свого сусіда:

— Дмитре, підкажи!

Дмитро завжди йому підказував, бо дуже боявся Миколи. Той часто казав йому:

— Ти ж дивись, завжди мені підказуй, бо інакше я тебе набю!

Тому, що Дмитро був дуже боязким хлопчиком, то й виконував накази свого сусіда. Вчився Дмитро дуже добре і нерозривно від біди неуважного і лінивого Миколи.

Але якось Дмитро захворів і довгий час не ходив до школи. Біля Миколи посадили іншого хлопчика Грицька. Як тільки Микола побачив свого нового сусіда, то відразу ж заявив йому:

— Ти завжди мені підказуй, бо інакше я тебе набю! — Показав свої кулаки. — Бачиш, які в мене кулаки?

Знов, як і раніш Микола не слухав учителя. Він або розглядав якісь малюнки, або дивився у вікно, надіючись, що новий сусід, як і Дмитро, завжди йому підкаже. Одного разу вчитель оповідав про птахів. Найбільше говорив про орла, який літає вище від інших птахів, бо має великі й дужі крила. Скінчивши оповідати, вчитель звернувся до Миколи:

— Ану, повтори, хто має великі й дужі крила?

Микола насупив брови і штовхнув свого сусіда. Грицьк посміхнувся і прошепотів:

— Мавпа...

Радий, що йому підказали, Микола голосно відповів:

— Мавпа!

І тут сталося щось Миколі зовсім незрозуміле. У класі залунав такий гучний сміх, що від нього шиби на вікнах затремтіли. Деякі діти від сміху аж на лавки полягали. А Грицько сміявся так дуже, що на нього аж гикавка напала. Коли діти вгамувались, вчитель, що теж сміявся, сказав Миколі:

— Треба уважно слухати. Хіба ж у мавпи є крила? Сам ти „крилата мавпа“!

З того дня всі діти почали звати Миколю „крилатою мавпою“. Про нього інакше й не казали, як — Ось іде наша „крилата мавпа“! Або: — Зачиніть вікно, щоб наша „крилата мавпа“ не вилетіла!

Миколці було дуже соромно. З того часу він уже ніколи не просив, щоб йому підказували. Він боявся, що йому знов підкажуть якусь дурницю. Це була для нього добра наука.

Після пригоди з „крилатою мавпою“, він став дуже уважним учнем і завжди слухає вчителя.

Діма

ВЕСНА

Ой стрибає сонечко
По гілках,
Відкриває пупляхи
На листках.

Листя простягається
Після сну
І пташки розказують
Про весну.

У неділю підемо
Погулять,
Першого метелика
Зустрічат!

Ніна Мудрик-Мриці

Жертуйте на пресовий фонд
„Нашим малятам“

ВЕСНА

Ясне сонечко пригріло,
Весну красну розбудило,
Одягнуло в пишні шати
Та й сказало поспішати:
— Не барися і не гайся,
В хмарках довго не купайся,
Поспішай на землю ти,
Подарунки всім неси.
Всі тебе давно чекають,
Пісеньок тобі співають!
Як почула це весна,
Пишна панна чарівна,
Сіла в золотий візок,
Білий одягла вінок.
Іде, рукавом махає,
Скрізь дарунки розсипає.
Ось махнула над полями —
Вони вкрились килимами.
Заглянула у ліси —
В листя одяглись гілки.
А на луках і в садках
Де не глянеш — все в квітках.
І пташкам в нові гніздечка
Нижні вкинула яєчка.
Не забула і звірят:
Дарувала всім малят.
Все пухнатих та чистеньких
У колушках, у новеньких.
А вам, діточки малі,
Від весни — пахучі дні.
Покидайте ж теплі хати,
Вільно вам тепер стрибати
І побігати досхочу
Чи у полі, чи в саду.
Поскладайте ж на полицку
Одяг теплий, рукавички.
Хай лежать, відпочивають,
Зими другої чекають.

М. С-ко

* * *

На вербі, на гіллі
білі, білі котики —
доторкнуться лагідно
ласкотливим дотиком.

Доторкнуться котики
білі, невеличкі
до руки, до ротика
до моєї щічки.

Наталія Забіла

Як звичайний сірий кіт дістався до українського війська

Ви, дорогі діти, певно не знаєте, яке незавидне життя у котів на селах.

В містах котів далеко більше шанують, ніхто їм кривди не робить і спокійно вони доживають до старости.

На селах, куди не глянь, всюди коти мають ворогів. Най-

Дністра. Весь цей беріг покритий великими кам'яними глибами, які поросли мохом.

Того дня, коли сірий кіт спав на стрісі, був вітер такий сильний та сердитий, що вода в Дністрі стала рвуча. Хвилі одна вище другої білою піною обливали береги. Вітер гнув дерева

Бідний кіт був сильно переляканий, дряпався, до рук не давався, трясся від страху, холоду і не розумів, чому хлопці так реготалися.

Кота накрили мішком, зігріли і дали їсти. Перестрашений кіт не міг їсти. Він думав, що й тут має ворогів і рішив втікти.

Вночі, як обсушився і стало спокійніше — кіт наївся й покинув тих, що рятували йому життя. Вернувся до своєї хати.

Треба знати, що коти майже ніколи не покидають того місця, де народились. Можете кота вивести десь дуже далеко від хати, де буде краще для нього життя — він все одно вернеться до рідних сторін. Там, хоч і гірше й є докучливі пси і хлопці, але зате там своє рідне-дороге.

Так зробив і наш кіт, що побував у вояків, поїв їх каші з салом та не подякувавши — втік.

Л. Бачинський

Козаки побачили кота, стало їм жаль і почали всякими способами йому допомагати.

більше всіх — це сільські пси. Їх коти найбільше стережуться.

Докучають котам також нечестні діти, головню хлопці.

Нераз кидають на них камінням або папиками.

Тому, з обережності, коти в день ховаються по стріхах, або тікають з села в поле, де далеко від ворогів, на свободі полюють за мишами, а часом небережними пташками.

Я оповім вам правдиву історію, як один такий кіт, що спокійно спав під соломяним дахом в одному селі над Дністром — дістався до українського війська, під час війни.

Було це так:

Наше військо було на опочинку на правому березі ріки

до землі, а деякі викручував із корінням. Десь вітер зірвався з такою силою, що здер дах із прибережної хати і кинув у воду. Плив такий дах, а на ньому наш кіт плакав-нявкав — рятунку прохав.

Козаки побачили кота, стало їм жаль і почали всякими способами йому допомагати урятуватися.

Два козаки вилізли на вербу, привязали камінь до довгої ланки і як дах підпливав до берега — кинули камінь, який зачепився за дошку і хлопці поволі притягнули дах до берега.

Один козак скочив на дах, дах перевернувся і він і кіт упали до води. Витягнули їх обох на беріг. Сміялися з пригоди.

ПРО ВЕСНУ-ГОСПОДИНЮ ПІСЕНЬКА

На полях уже весна —
Гей, що робить там вона?
Зіллячко насаджує,
Збіжжячко пригладжує,
Щоб росло у стебло,
Щоб шовковее було.

У лісочку вже весна —
Гей, що робить там вона?
Листя розправляє,
Гілочки рівняє,
Причепурює квітки,
Щоб сіяли, мов зірки.

У городці вже весна —
Гей, що робить там вона?
Грядочки копає,
Моркву засіває,
І горох, і бурячки —
Будуть їсти діточки.

Р. Завадович

Веселі віршики знайдете
у збірнику К. Перелісної

„О Й, Х Т О Т А М?“

Гарні ілюстрації, кольорова
обгортка. — Коштує 80¢.

„Карузеля, карузеля!”

Ася ще маленька. О, тіцька! Але до клямки фронтових дверей вже досягне ручкою. І вміє сама собі отворити. Часом мамуся дозволяє їй гратися перед домом.

І от, одного разу сидить собі Ася у вітальні і грається, а мамуся щось там робить у кухні. Аж тут як не заграє музика перед самим вікном та так гучно, прекрасно, аж вікна задрижали! Ася викарабкалась на поруччя фотеля, глянула у вікно і аж сплеснула ручками:

— Карузеля, карузеля!

А музика грає: Бум-бум-бум. Ті-лі-лі. Цінь-дзя-драса! Цінь-дзя-драса, цінь-дзя-драса! Бум-бум-бум!

А якийсь пан саджає дітей, одне на коника, одне на слона, а ще оден на якусь гуску-лебедя. І вже йдуть у світ. Гопля-гопля-гопля-ля!

Ні — Ася не втерпіла. Як стій вибігла перед хату і станула собі чемно побіч пана. Чейже і її посадить на якогось слона. О! Вже карузеля стала, вже пан саджає нових дітей. А на Асю ані не гляне.

— Що це таке? — думає Ася. — Хіба ж він мене не бачить? Хіба я не така, як усі діти? А може то треба приступити ближче, попросити?

Нагло карузеля стала, діти повисідали, а пан гоп! На карузелю і поїхав поволі дальше вулицею.

Але Ася таки дуже хотіла їхати і пішла, побігла за карузелею. А карузеля переїхала вулицю і вїхала на широку їздню. А Ася не питає, не розглядається, де вона. Тільки вліпила очка в карузелю і біжить за нею впоперек широкої вулиці. Довкола неї шумлять, трублять авта, трамваї, автобуси, чути якісь крики, свисти. Ася нічого того не бачить, не чує. Вона бачить лише карузелю, яка ось-ось втече.

Нагло довкола дівчинки стає тихо, всі авта задержуються, навіть карузеля стає. Що це таке? — Ася стривожена оглядається довкола себе і собі стає.

До неї підходить якийсь пан у білих рукавичках, щось говорить чемно, лагідно і бере Асю на руки. Але вона обома ручками відпихає його від себе, показує пальчиком і кричить:

— Карузеля, карузеля!

Пан сміється і каже: — Но, карузеля. — Ася зачинає плакати. Пропало, все пропало, карузеля десь зникла. В цю хвилину Ася чує голос своєї мамуся: — Асю, Асю! Моя дитино!

Глянула крізь сльози, а то справді її мамуся біжить вулицею, простоволоса, в фартушку, в домашніх капцях — от, як стояла в кухні. І вже хапає Асю на руки, і сміється, і плаче, і тулить дівчинку до себе. А потім щось довго говорить до пана в білих рукавичках. (Ася того не розуміє) і подає йому руку; він йде собі геть.

Ася тулиться до мамуся і жаліється: — Ася так хотіла їхати на карузелі, але недобрый пан не посадив Асі.

— А ти мала грошик? — так мамуся. — Ти дала панові грошик?

— О! То це так? — дивується мала. Ася не знала, що треба дати грошик.

Коли татко прийшов ввечером з роботи посадив собі Асю на коліна, щось довго шептав їй до вушка і кивав пальцем. Ася слухала. А якось у неділю спитав: — А знаєш ти, Асю, хто це був той пан, що тебе взяв на руки і вірятував, щоб тебе авто не переїхало? То був „полісмен“.

— О, — здивувалася Ася. — А він все тепер, коли я граюся в городці перед хатою, переходить вулицею і сміється до мене. І чомусь прикладає руку до шапки.

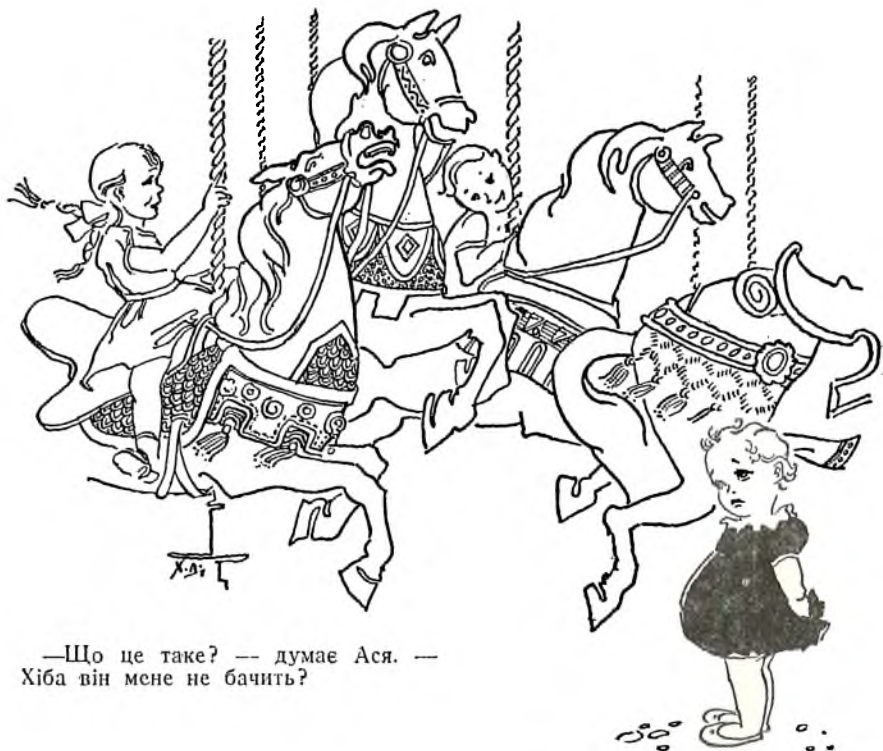
— То він так здоровить тебе. Він тишиться, що ти стала розумніша і не бігаєш по вулицях.

— Татку, а як я його ще коли побачу, то подам йому ручку і скажу:

— Дякую вам, пане полісмене, за це — за це — за все!

— Добре, дитинко, зроби так.

Олена Цегельська

— Що це таке? — думає Ася. — Хіба він мене не бачить?

День 18. березня — наш поклін пам'яті 500 погибших у таборі невольничої праці — показав силу й готовність Союзу Українок Америки. В усіх більших центрах нашого життя пройшли величаво зорганізовані маніфестації. У Нью Йорку об'єднались до цього поклону члени-організації СФУЖО — Союз Українок Америки та Український Золотий Хрест, дальше Самостійний Золотий Хрест ім. О. Басараб і жіноцтво ООЧСУ, „Провидіння“ „Самопомочи“ й Союзу Українських Політичних Вязнів. У Філадельфії влаштували маніфестацію Централі США й Відділ УЗХ, у Дітройті Злучені Жіночі Організації, у Клівленді Відділи США й УЗХ, у Рочестері Окружна Рада США і Відділ УЗХ. Також інші Відділи США відгукнулись на наш заклик. 51 Відділ у Милвокі, Виск., перевів успішно маніфестацію, так само Відділи у Вунсакеті і Трентоні. Ще не маємо вісток з усіх місцевостей і подамо їх згодом у відділі „При громадській роботі“.

Резолюції наших маніфестацій вислали комітети маніфестацій і Відділи США до конгресменів і сенаторів свого стейту. Побажано також, щоб учасники маніфестацій вислали ці резолюції на ті ж адреси.

Маніфестації з приводу 500 погибших ще не закінчено. Деякі наші центри мусіли через місцеві умовини (брак залі) пересунути її дещо пізніше. Але це не зменшує їх готовости ані успіху акції 18. березня.

* * *

Екзекутива Гол. Управи США ухвалила скликати в жовтні ц. р. Окружні Зізди. Переводити будуть їх Окружні Ради в Філадельфії, Нью Йорку, Дітройті, Шикаго і Рочестері. Докладні напрямні Окр. Ради одержуть незабаром в обіжнику. Одначе прохаємо для тієї цілі забезпечити залі та приготувати свої проекти.

* * *

Багато Відділів надсилає свої звіти з річних зборів. Пригадуємо, що їх не слід писати дуже обширно, бо місця не маємо багато, а й інші Відділи хочуть дати знати про себе. Радше прохаємо звітувати частіше про свою працю і впродовж цілого року писати про всі почини й зустрічі. Коли Відділ пише частіше про себе, тоді й не мусить широко розписуватись, а всі про нього знатимуть. При цій нагоді пригадуємо, що в кожному Відділі повинна бути пресова референтка для зв'язку з журналом. Коли її не вибрано на річних зборах, радимо її кооптувати.

* * *

Подаємо радісну вістку, що в Нью Гейвен, Коннетікат, створився новий Відділ США ч. 66. Заходи в його створенні перевела у великій мірі д-р Олена Томоруг, якій складаємо щирю подяку. Пані Надії Мижикей, голові, членам Управи і членкам Відділу 66 США в Нью Гейвен, Конн., бажаємо якнайкращих успіхів, прагнемо й сердечно вітаємо нового члена нашої славної родини США. З Богом вперед за волю України!

ЕКЗЕКУТИВА

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
від 22. лютого до 15. березня 1956

Річна вкладка і Організаційний фонд:

Від.	4	Нью Йорк	20.00	5.00
„	6	Рочестер	20.00	5.00
„	14	Клівленд	20.00	—
„	23	Дітройт	20.00	5.00
„	27	Питсбург	—	10.00
„	37	Дітройт	20.00	—

Фонд Централі:

Від.	4	Нью Йорк	25.00
„	16	Міннеаполіс	36.00
„	21	Бруклін	70.00
„	23	Дітройт	70.00
„		Питсбург	66.00
„	36	Шикаго	4ф.00
„	37	Дітройт	7.00

Фонд Резервовий:

Від.	4	Нью Йорк	10.00
„	6	Рочестер	10.00
„	23	Дітройт	5.00
„	27	Питсбург	20.00

На Дім США:

Від.	4	Нью Йорк	25.00
„	10	Філадельфія	5.00
„	22	Шикаго, збірка	31.00
„	34	Коговс, збірка	18.00
		Л. Пушкар, Філадельфія	15.00
		П. Малиновська, Філадельфія	
		збірка на ювілею п-ва Хомів в Бронкс	10.00
		А. Хмиляк, Рочестер	5.00
		Кат. Марків, Філадельфія	3.00

Вкладка до СФУЖО:

Від.	4	Нью Йорк	4.00
„	16	Міннеаполіс	5.40
„	23	Дітройт	10.50
„	36	Шикаго	2.85
„	37	Дітройт	1.40

Конвенційний фонд:

Від.	4	Нью Йорк	5.00
„	6	Рочестер	5.00
„	27	Питсбург	10.00

Фонд „Мати й Дитина“:

Від.	16	Міннеаполіс	22.00
„	19	Амстердам	20.00
„	21	Бруклін	25.00
„	65	Нью Бронсвик	20.00
		О. Коцюба, Едістон	5.00
		А. Івах, Іст Вилістон	5.00

Пресовий фонд „Н. Ж.“:

Від.	2	Честер, зб. на тризні по бл. п. П. Мельник	13.00
------	---	--	-------

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Загальні Збори Окр. Ради СУА

Дня 29-ого січня 1956 відкрила збори молитвою п. Іванна Бенцаль, а секретарка попередніх заг. зборів п. Марія Макарушка відчитала протокол, який прийнято без змін.

Дальше загальними зборами проводила п. Марія Головей, як передсідниця, а секретарювала п. М. Макарушка. Голова Окр. Ради та поодинокі референтки склали звіти з діяльності. З тих звітів присутні довідалися про працю Окр. Ради; а саме скликання Окружного Зізду, який був дуже успішним, уладження Свята Матері, яке випало незвичайно удачно завдяки 64-ому відділові, та відзначення 15-ліття Окружної Ради з 30-літтям СУА.

Голова Контрольної Комісії п. Катерина Пелешок заявила, що діловодство є ведене докладно й старанно. — По дискусії над звітами уділено абсолюторію уступаючій управі, яку майже без змін вибрано на 1956 рік, а саме п. І. Бенцаль, голова; п. Марія Демидчук, містоголова;

„ 4 Нью Йорк	15.00
„ 16 Міннеаполіс	10.00
„ 17 Міямі, Фло.	25.00
Плятон Стасюк, Нью Йорк	25.00
А. Дзюма, Бронкс	10.00
Фр. Зиблікевич, Міямі, зб.	6.00
М. Малевич, Питсбург	5.00
Д-р Н. Пелехович-Гайворонська, Форест Гилс	5.00
А. Чорній, Балтимор	2.50
Кс. Чагарин, Вунсакет	2.50
Ю. Сось, Філадельфія	2.50
Мих. Городиська, Шикаго	2.00
А. Яремін, Дітройт	2.00
К. Марків, Філадельфія	2.00
К. Дзядик, Дірборн	1.50
А. Михайлова, Перт Амбой	1.00

З подякою

Антоніна Кульчицька, фін. секр.
Анна Сивуляк, касієр

п. Наталія Мітрінга, секретарка; п. Марія Карпевич, касієрка, п. Марія Стефанів, культурно-освітня реф.; п. Юлія Копчинська, імпредова; а Марія Макарушка, пресова реф. Члени управи: М. Марусевич. Е. Ликтей і К. Джорджія. Контрольна Комісія: п.п. Марія Головей, Н. Пясецька, А. Ленчук.

Намітивши плян праці на будуче, збори закрито молитвою й відспіванням Гімну Союзу Укравінок Америки. **М. М.**

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори Окружної Ради

Дня 2. лютого зішлись делегатки Відділів у Домі СУА. Збори відкрила голова п. Анна Сивуляк молитвою. Спершу обговорено біжучі справи Окр. Ради, між якими найважлишою був міжнародний фестиваль, що його підготовляє Інтернаціональний Інститут у Філадельфії. Для участі у цьому фестивалі створився український комітет з усіх установ. Окр. Рада СУА перейняла показ українських страв. Щоб зарепрезентувати українську кухню як слід, створено комісію, що мала б це підготувати. До неї увійшли: пп. Лопатинська, Петровська, Мидловська (10 Від.), п. Юцишин (20 Від.), п. Пеленська (41 Від.), п. Задорожна (42 Від.), п. Терлецька (46 Від.), п. Бабяк (48 Від.). Головою Комісії вибрано п. Анну Сивуляк.

Зчерги приявні вибрали президію, що перевела б річні збори. Головою вибрано п. Зеновію Терлецьку, а секретаркою п. Оксану Генгало. Из звіту голови п. Сивуляк присутні дістали образ праці Окр. Ради. Окр. Рада влаштувала одну доповідь, спільне свячене і Свят-Вечір для американських гостей. Але головною діяльністю Окр. Ради була підготова XI. Конвенції СУА, яку вона перевела. Голова окрім того репрезентувала Окр.

Раду на зізді УККА і ЗУАДЖо-мітету та в Інтернаціональному Інституті. Слідували звіти урядничок Окр. Ради — секретарки п. Качанівської, культ.-освітньої реф. п. Генгало і пресової п. Гардецької. Касовий звіт зложила за неприявну касієрку п. Чайковську — п. Терлецька. Приходи Окр. Ради виносили 462.61 дол., а розходи 395.49 дол. Дискусія над звітом устійнила, що роля Окр. Ради у Філадельфії більш репрезентаційна, як ділова. Але треба дальше пробувати влаштувати спільні виступи усіх Відділів. Тому було б добре, коли б Окр. Рада мала списки всіх членок і могла їх повідомляти про свої почини.

До нової управи ввійшли: пп. Анна Сивуляк, голова; Зеновія Терлецька, містоголова; Ірина Качанівська, секретарка; Ірина Петровська, заступниця; Михайлина Чайковська, касієрка; Марія Бабяк, заступниця; Оксана Генгало, культ. освітня реф.; Лідія Дяченко, виховна реф.; Наталя Лопатинська, реф. суспільної опіки; Юлія Стрижак, госп. референтка; п. Лабяк, заступниця; Лідія Бурачинська, пресова реф.; Кекилія Гардецька, заступниця. До контролі увійшли пп. Анна Мицишин, Євгенія Задорожна і Анастасія Сагат.

На кінці п. Сивуляк зложила подяку за довіря і попросила присутніх і надалше пильно співпрацювати. **Присутня**

Міжнародній Фестиваль

Дня 3 і 4. березня Інтернаціональний Інститут у Філадельфії перевів міжнародній фестиваль із співучастю різних національних груп, що живуть у цьому місті. Окружна Рада СУА перейняла на себе показ страв. Про створення комітету для тієї цілі вже була мова. Комітет відбув сходи, уложив плян праці та приготував страви. У відділі теплої кухні українки виставили на продаж борщ, телячу печеню з кашою та бурячками, голубці і студенець. У відділі печива були 4 торти (крижкі й оріхові), рогаики з оріховою начинкою і півфранцузькі тісточки. Заці-

кавлення публіки було таке велике, що страви цілістю розпродано.

Підготова цього показу вимагала тісної співпраці комітету, а саме пп. А. Сивуляк, З. Терлецької, Н. Петровської, Н. Лопатинської, Н. Мидловської і Н. Януш. Але також при видаванні страв невтомно допомагали членки комітету. Слід відмітити тут пп. Зеновію Терлецьку, Параскеву Марич, Анну Мицишин, Євгенію Задорожню, Павліну Малиновську, Йосафату Козак, Марію Чопик і Марію Бабяк, що під проводом голови Окр. Ради, п. Анни Сивуляк працювали два дні.

Окрім показу страв українська група влаштувала станок у відділі народного мистецтва. Цим завданням зайнялась кооп. „Базар”, а саме її справник п. Стефанія Пушкар, що є водночас містоголовою СУА. Сійка „Базару” була одною з найкращих і притягала увагу всіх.

У програмі фестивалю виступила школа Ірини Голубовської з танками, а хор „Кобзар” відспівав „Веснянки”.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Річні збори 1 Відділу СУА

В дні 11. грудня 1955 р. відбулись річні збори в залі Укр. Демократичного Клубу. Зборами проводила п. Марія Головей, секретарювала п. Лідія Котлярчук. Після відчитання протоколу з минулорічних заг. зборів і його одобрення, слідували звіти уступаючої управи, якими звітодавці подали докладний образ виконаної роботи за діловий 1955 р. Найбільшим успіхом діяльності Відділу було приєднання поважного числа молодих і багатонадійних членів. Його треба приписати нашій енергійній організаційній референтці п. Лідії Котлярчук, як теж п. Наталії Мітрінзд, скарбничці Відділу. Немалим успіхом слід назвати теж закуплення меморіалу в сумі 400 дол. на фонд української катол. парафіяльної школи св. Юра в Нью Йорку, на який то кожна членка зобов'язалася впла-

чувати 1 дол. в місяць. Крім того деякі члени (п. Л. Котлярчук) брали активну участь у збірковій кампанії на названу ціль і можуть похвалитися значними успіхами. Продовж звітового року відбуто три товариські зустрічі й один бал, улаштований спільно з другими Відділами СУА. Пожвавлена була також культ.-освітня праця серед нашого членства. Крім рефератів із Централі, ще були прочитані на сходах чи товариських зустрічах 4 реферати, виготовлені культ.-осв. референткою п. М. Макарушковою, а один прочитала п. М. Головей. Відділ опікувався дитячим садком в Ерлянгені в Німеччині, якому видало 10 дол. місячно. Зорганізовано участь Відділу з транспарентом у Дні Льюїсности. Співпраця з Окружною Радою була більше скріплена як колись. Відділ брав активну участь у святкуванні злученого ювілею, а саме: 30-ліття існування СУА і 15-літній ювілей Окр. Ради Відділів СУА в Нью Йорку. Як доказ того нехай послужить факт, що одна із його членів очолювала названий ювілей. Співпрацював теж із громад.-політ. організаціями як ЗУАДК, УКК, Об'єднаним Комітетом, в якому містоголовою є п. К. Пелешок, голова нашого Відділу. Слід може підкреслити нашу активну участь у виступах та торжествах інших громадських організацій — товариств (посвячування прапорів, ювілей, тощо). Voi ці завдання як заввила у своєму звіті голова Відділу п. К. Пелешок були виконані тому що членство стояло в активній співпраці з управою.

Приходи за 1955 — 739.96 дол. Розходи за 1955 р. — 593.65 дол.

Крім виплачення зобов'язань до Централі, розходовано ще на такі цілі:

1. На будову укр. кат. парафіяльної школи в Н. Й. 150 дол. На фонд „Мати і Дитина” 80 дол. Пресовий фонд „Н. Ж.” 35 дол. УКК 10 дол. ЗУАДК 23 дол. Укр. Інваліди 10 дол. Жертви чужим організаціям з нагоди посвячування їх прапорів 20 дол. „Пропамятні Книги” Об'єднаного Ком. і укр. кат. пара-

фіяльної школи в Нью Йорку 30 дол.

Після висловлення управи довіря, перевибрано її в такому складі: Пп. Катерина Пелешок, голова; П. Дерех, містоголова; Марія Головей, рекордова секретарка; Марія Стефанів, кореспонденційна секр.; Наталія Мітрінга, скарбничка; Марія Макарушка, культ. освіт. референтка; Марія Свистун, реф. сусп. опіки; Анна Баран, господарська реф. Лідія Котлярчук, організаційна реф.

Делегатки до Окружної Ради: Пп. Наталія Мітрінга і Марія Стефанів.

До Контр. Комісії увійшли: п.п. Іванна Бенцаль, Чернецька, Катерина Папуга, Серединська, Тсслюк.

У діловому і дружньому настрою пройшли з. збори, що були закінчені цінним словом голови, п. Катерини Пелешок. Другу частину з. зборів проведено до пізнього вечора при гуртірці за склянкою чаю.

Марія Стефанів
кореоп. секр.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Веселий вечір 16 Відділу

Бажаючи оживити наше товариське життя, ми рішили дня 29. січня влаштувати чайний вечір. Правда, заля, яку нам відступили на ту ціль американські католицькі жінки, не мала століків. Отже ми були приневолені перевести наш чайний вечір буфетним способом, як це тут водиться. Це вигідне тому, що гості можуть собі вигідно вибирати те, чого бажають.

Програму розпочали ми піснею, яку відспівала наша дорога артистка Олена Бенцаль-Карпак. Голова Відділу п. Катря Гуцал привітала гостей, як рівнож сказала декілька слів про значення і традицію чайних вечорів. Слідував діалог „Дві куми“ (гляди світлина), відограний пп. Оленою Бенцаль-Карпак і Ольгою Луцик, секретаркою Відділу. Сценка перенесла нас у рідні сторони та пригадала нам, як то колись кума до куми ходила ре-

шета позичати та своїми „гостреними язичками“ перетрясли ціле село. Потім молода оркестра, під проводом проф. Ставничого виконала вязанку народних пісень. І знов п. Олена Бенцаль-Карпак проспівала своїм чудовим голосом „Сніг паде“ (танго) і „Сонце низенько“. При фортепіані супроводила наша містоголова п. Олена Карпак. На закінчення п. Гуцал подякувала гостям за присутність та попрямошла до буфету, що його приготувала наша господарська референтка п. Дудинська, враз із членками. Нехай мені простять усі, що варили, пекли й подавали, що їх не вичислюю тут. Але найбільшим признанням для нас було те, що наші гості провели мило час у товариській атмосфері. На цьому місці складаю всім, що трудилися, щиро подяку, а зокрема проф. Ставничому, що „на швидку руку“ зібрав оркестру й дав змогу гостям потанцювати.

Катря Гуцал, голова

Річні збори 16 Відділу СУА

Дня 19. лютого ц. р. відбулися в залі церкви св. Константина в присутності 18 членок. Збори відкрила голова Відділу п. К. Гуцал спільною молитвою. На передсідницю зборів покликано п. Гноеву, а на секретарку п. Гринишин. Секретарка п. О. Луцик відчитала звіт із останніх заг. зборів. З черги слідували звіти управи. П. К. Гуцал, як голова, зясувала значення й користі зорганізованої праці на терені Міннеаполісу. Рівночасно склала звіти з діяльності культ.-освітнього й пресового референта, бо цю працю виконувала рівночасно. Пані О. Луцик відчитала рівнож звіти з діяльності секретаря та імпрезового референта. З ряду імпрез слід відмітити свято Матері, свято Кн. Ольги, свято героїнь та чайний вечір. Точне фінансове звітлення змозжила скарбничка п. М. Крамарчук. Іменем контрольної комісії п. Паньків ствердила точне ведення касових книг. В дискусії над звітом заважено, що п. О. Луцик у своїх звітах не згадує про свою особи-

сту працю. На внесок передсідниці п. Гноевої, загальні збори висказали їй признання за її жертвенну працю. Дальше передсідниця поставила внесення висловити подяку уступаючій управі за добре проведену діяльність і дати їй абсолюторію. Збори одноголосно це ухвалили. Вкінці приступлено до вибору нової управи. На загальне прохання п. Катерина Гуцал рішися вдруге стати головою Відді-

На чайному вечорі 16 Відділу СУА у Міннеаполісі — пп. Ольга Луцик і Олена Бенцаль-Карпак відіграли веселий діалог „Дві куми“.

From the Branch 166 of UNWLA at Minneapolis. The dialogue "Two Godmothers", played at a tea party.

лу, мимо того, що як родинні обставини, так і здоров'я не дозволяли їй на те.

До нового уряду увійшли пп.: Катерина Гуцал — голова, Марія Гноева — містоголова, Віра Гринишин — секретар, Олена Романовська — культ.-освітня реф., Ольга Луцик — імпрезовий реф., Марія Крамарчук — фін. реф., п. Свенціцька і п. Мандебур — госп. реф. і сусп. опіка, п. Амброзьяк — організаційна реф., п. Дмитерко — виховна реф. Контрольна Комісія пп. Процай і О. Карпак. На пресову референтку рішено кооптувати п. Л. Козак.

Подякувавши членкам за присутність та за ділове переведення справ, передсідниця закрила збори.

**Віра Гринишин, секр.
Катря Гуцал, голова,**

МАЯМІ, ФЛА.

Свято 22. січня

Дня 28. січня переведено Свято Державности, подібно, як і свято листопадового зриву. Присутніх гостей привітав голова Укр. Амер. Клубу п. А. Андрик. Голова 17 Відділу п. О. Подубинська у своїй привітальній промові побажала, щоб у черговому році день 22. січня був проголошений українським днем у Маямі.

Гр.-кат. парох о. Смаль у своїй душпастирській промові закликав українську громаду до єдності, витривалости в боротьбі з ворогом Церкви й України. Слідував виступ інж. В. Рижевського, що у змістовній промові охопив усі історичні події та їх державницьке тло. Докладніше зупинився на злучі українських земель та проголошенні IV. Універсалу і зясував причини поразки української держави.

Мистецька програма складалася з деклямацій. П. Віра Загоруйко продеклямувала англ. мовою поезію Г. Ван Дайка, п. Надя Остапюк „Гимн американських українців“ В. Щурата, Зоря Подубинська „Молитву“ Марка Антіоха і „Запорожці“ Черкасенка, Ліда Остапюк уривок із „Молитви незнамого бійця“ Юрія Липи, Богдан і Роман Венгльовські уривок із „Чотири шаблі“ Ю. Яновського, Варвара Виснеська „Пануй“ Юрія Липи.

На закінчення присутні відспівали „Ще не вмерла Україна“. Заля була удекорована зелениною та чудовим образом храму св. Софії й пам'ятника Б. Хмельницького, якого силвета вирізнялась на срібно-жовтому прапорі. Вгорі у срібному вінку вилискував Тризуб.

Декорації намалював інж. В. Рижевський і при допомозі п. Подубинського удекорував залю.

На кінці переведено збірку на ЗУАДКомітет, яка дала 78 дол. Її перевели пп. інж. Годівський, Подубинський, пп. Вишнеска та Зиблікевичева. Культурно-освітньою програмою 17 Відділу зайнялась голова нашого Відділу п. О. Подубинська.

Франка Зиблікевич
рек. секр.

ДЖАМЕЙКА, Н. Й.

Ювілей 18 Відділу

Дня 10. листопада о год. 9 відправлено Службу Божу за здоров'я і панахиду за померлих членок. Потім членки зійшлися до гостинниці на спільний сніданок, на якому була приявна представниця Централі, місто-голова п. К. Пелешок із Нью Йорку. Голова Відділу п. Ганка привітала присутніх і попрохала однохвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих членок. З черги секретарка Відділу п. Воробець вложила звіт, скільки за 25 літ пожервувано грошей на народні цілі. Потім голова представила гостям дорогу гостю з Нью Йорку і покликала її до слова. Пані Пелешок висказала своє признання за 25-літню працю і заохочувала членок до єдності. Її промову присутні нагородили рясними оплесками. Дальше голова покликала до слова п. Цісика, що від засновання співпрацював із нашим Відділом. Він побажав дальших успіхів у праці. Вкінці голова подякувала гостям і членкам за участь і попрохала, щоб зложили щось на народні цілі. Зібрано 35 дол. З того призначено 25 дол. на українську школу в Нью Йорку, а 10 дол. на радіопрограму. Відспівавши управі „Многая літа“ членки розійшлися до дому.

Річні збори 18 Відділу СУА

Дня 22. січня в домі п. К. Воробець відкрила річні збори 18 Відділу п. Марія Ганка, голова. По молитві попрохала членок вшанувати мовчанкою пам'ять борців, що полягли за Україну. Секретарка п. Катерина Воробець склала звіт із праці Відділу. Впродовж року відбулись 4 від-

чити і 8 бінго. При виборі нової управи членки висловили бажання, щоб залишився давній склад.

Голова п. Ганка попрохала членок, щоб зложили коляду. Зібрано 48 дол. З того 23 дол. зложено на церкву в Озон Парку, а 25 дол. на Дім СУА (листу).

По закінченні зборів голова подякувала членкам за співпрацю і прохала їх, щоб і надалі співпрацювали. Членки гурторили до пізна при смачній перекусці, яку приладила п. Микитин.

Катерина Воробець

АМСТЕРДАМ, Н. Й.

Річні Збори 19 Відділу СУА

Українська громада в Амстердамі все маліла й через те членок у Відділі убувало. Та в біжучому році прибуло кілька членок і це нас підняло на дусі. Тепер наш Відділ нараховує їх 18. Правда, тільки 16 членок приходить на збори і платить вкладки, але всі з собою дружні і праця йде. У 1955 р. ми відбули 9 сходин управи і 4 ширші сходини членок. Членки нашого Відділу зайнялись улаштуванням свяченого в нашій парохії. Вліті перевели пікнік, що гарно вдавсь. В листопаді попрощали нашу голову п. Скопляк, яка виїздила з Амстердаму. У прощанні взяли участь всечесні отці, представники громадянства і членки СУА. У січні 1956 р. членки Відділу зайнялись влаштуванням просфори, в якій взяло участь багато людей.

Плянємо перевести дня 18. березня жалібні сходини в пам'ять погибших 500 жінок. З кінцем квітня думаємо влаштувати забаву (святкуємо за новим стилем).

Е. Бішко, голова

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 23 Відділу СУА

Дня 18. грудня зійшлися членки в Нар. Домі. Збори відкрила голова п. Форись, прочитала порядок нарад, що його прийнято одногolosно. По прочитанні протоколу вибрано президію зборів, а саме п. Марію Черибу

головою, а п. Марію Ясінську секретаркою. Почались звіти урядничок. Першою складала звіт голова п. Форись. Вона старалась виконати свої обов'язки в міру спромоги та своїх сил. На жаль, не всі членки почувуються до обов'язку причинитись до розвою організації. Звіт її був короткий, але щирий і влучний. Слідували дальші звіти, а то місто-голови п. Попович, рек. секр. п. Назаркевич, скарбнички п. Кахній і фін. секр. п. Слупецької. Зокрема слід підкреслити звіт п. Назаркевич, що дала перегляд усіх підприємств Відділу. Вона є вже 4 роки рек. секретаркою. Так само п. Кахній, що є вже 7 літ касеркою і п. Слупецька, що вже 21 літ є урядничкою, дуже докладно звітували. Контрольна комісія (пп. Честух і Зілінська) потвердила у своєму звіті, що книжки Відділу в найкращому порядку. Делегатки до Окр. Ради пп. Козаченко і Королишин здали звіт із участі Відділу в Окр. Раді, а про участь у Федерації і УКК звітувала п. Чериба. Другою делегаткою до Федерації була п. Палер. Писарки пп. Гудзінська і Палер цілий рік картками повідомляли членок та запрошували гостей. Опікунки хворих пп. Гудзінська й Новак радо відвідували всіх хворих.

Присутні висказали признання урядничкам, що сумлінно виконували повзяті на себе обов'язки. До нової управи увійшли: пп. Марія Чериба, голова; Анна Попович, місто-голова; Ксеня Палер, рек. секретарка; Павлина Боднар, скарбничка, Катерина Німчук, фін. секретарка. Контрольна Комісія: пп. М. Честух і М. Слупецька. Делегатками до кр. Ради залишились пп. Ірина Козаченко й Анастасія Королишин; до Федерації Українців вибрано пп. І. Козаченко і Кахній; до УКК пп. М. Черибу і Честух. Культ.-освітня реф. п. Марія Ясінська. Писарки: пп. Гудзінська, Сеньків і Козачок. Опікунки хворих: пп. Гудзінська і Новак. Комітет підприємств: пп. Лобінська, Гудзінська, Честух і Новак.

Ксеня Палер, секр.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори 24 Відділу СУА

Дня 26. січня зійшлося по-мимо непогоди поважне число членок. Видно, бажали кинути оком на працю в минулому році та вибрати управу на майбутній рік. Зі звіту секретарки виходить, що відбуто 10 місячних сходин. Пересічно було приявних 57 осіб. Кожного місяця відчитано реферат, або висвітлено фільм чи звіт із поїздки. Перед Великоднем влаштовано Базар, а дохід із нього в сумі 500 дол. передано на перебудову церкви. Нових членок прибуло 17. Наші членки переважно працюють з охотою і з запалом. Вислано делегатку на Конвенцію УКК та дві делегатки на Конвенцію СУА. Окрім того треба відмітити, що коли в Нью Йорку був Окр. Зїзд, а в Ньюарку нарада в справі суспільної опіки, то з нашого Відділу поїхало 6—7 осіб. Також брали ми участь у ювілею Окр. Ради Відділів СУА в Нью Йорку. П. Марія Мудра з посвятою вела збірку на фонд „Мати й Дитина“. Відділ виявив багато зрозуміння для допомоги хворим — членам і не-членам СУА — несучи їм у першу чергу моральну й матеріальну піддержку. Цим Відділ здобуває собі признання, пошану і популярність у громаді. Наші членки працюють над тим, щоб допомогти Пластові у його орг. справах, бо він у нас у стадії розвою. Через своїх делегаток мали ми вплив на хід праці місцевого Центрального Комітету та Укр. Нар. Дому. Це вже увійшло в звичай, що наші членки з'являються на кожен заклик інших товариств, беручи на себе труд гостини чи іншого куховарення. У грудні ми мали гарний спільний Свят-Вечір, на якому були гості й з-поза Елизабети.

По касовому звіті членка Контрольної Комісії п. Марія Луняк висказала управі признання за працю, а приявні заспівали „Многая літа“. Присутні висунули пропозицію, щоб перевибрати давню управу. Це й сталося з деякими доповненнями.

До управи на 1956 р. увійшли:

пп. Марія Процак, голова; Ірина Левицька, секретарка; Марія Грета, касієрка; Анна Гнатюк, містогорова; Марія Полевчак, госп. референтка; Леся Когутова й Ольга Граб, культ-освітні реф.; Катря Шпарун, виховна референтка. До станиці „Мати й Дитина“ увійшли пп. Марія Мудра, Марія Хитра, Ольга Гриб. Опікунки хворих: пп. Марія Френкевич, Марія Крайц. Контр. Комісія: пп. Марія Луняк, Анна Кемпа. Делегатки до Центр. Комітету: пп. Марія Лещук і Марія Грета, до Нар. Дому п. Анна Гнатюк.

По виборах обговорено плян праці. Ухвалено влаштувати базар дня 28. березня. До комітету базару увійшли пп. Марія Полевчак, Катря Сосенська і Анна Маслій. По скромній перекусці й відспіванні гімну СУА закінчено збори. І. Левицька, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Свято О. Басараб

Як кожного року, так і цього 26 Відділ влаштував свято своєї патронки Ольги Басараб. Дня 11 лютого зійшлися членки Відділу і гості в шкільній залі. Свято відкрила п. К. Кардаш, привітала присутніх, виконавців, гостей та членок СУА і закликала повстанням із місць та однохвилинною мовчанкою вшанувати світлу пам'ять Ольги Басараб. На дальшу програму зложились деклямації дівчаток Е. Мек та М. Савчук. Дуже гарний реферат під назвою „Ольга Басараб на тлі сучасних подій“ виголосила п. М. Слюсарчук, секретарка 26 Відділу. Дальшою точкою були спомини ред. М. Бажанського, що переніс нас своїм оповіданням у трагічні келії Бригідок. Програму закінчив учень Муз. Інституту Щененюк, що відіграв на скрипці кілька творів.

По офіційній частині свята присутні при перекусці й каві у дружньому гурті вислухали споминів колишнього політв'язня д-ра М. Климишина про тюремну азбуку. Наприкінці п. К. Ковбаса подякувала виконавцям і гостям за участь у святі. Пере-

ведено збірку добровільних датків, яка дала 33 дол. Збірку призначено на катедру українознавства при Вейн Університеті у Дітройті. Присутня

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Річні Збори 33 Відділу

Загальні збори відбулись дня 10. грудня 1955. Відкрила їх голова Відділу п. Михайлина Ставнича і попрохала вибрати президію зборів. Згідно з вислідом проведеного голосування провід зборам припав таки голові п. Ставничій, а секретарювання п. Павлині Мазур.

У відчитаному протоколі минулорічних заг. зборів завважено деякі неточності, що їх на внесення п. Дубасової відповідно справлено. Звіт секретарки п. Мазур виказав скільки було письменних впливів, скільки поладнано, врешті скільки впродовж року відбуто засідань управи та ширших сходин загалу членства.

З черги зложили звіти культ. освітня референтка п. Марія Мельникова, виховна референтка п. Софія Бура, і референтка суспільної опіки п. Стефанія Вовчукова. Звіти їх були обширні й цікаві і їм присвятимо більше місця в черговому числі. Вони зможуть послужити зразком іншим Відділам як працювати в кожній із тих ділянок. На кінці зложила звіт фін. референтка Відділу п. Ірина Лихолітова.

В організаційному житті СУА Відділ виявив велике зацікавлення. У березні вислав дві представниці (пп. Лідія Вовк і Павлина Мазур) на Окружний Зїзд у Дітройті, а в вересні одну делегатку (п. Марія Мельникова) на XI. Конвенцію Централі СУА у Філадельфії.

Над звітами розвинулась дискусія, завершена схваленням кількох пропозицій. Наступив звіт контр. комісії, іменем якої п. Євгенія Дубасова поставила внесок дати управі абсолюторію з признанням і подякою за всебічну зразкову працю. Це й одностайно збори ухвалили.

Комісія-матка з пп. Осипи Голінкевич, Стефанії Городиської

і Ірини Салукової висунула листу кандидаток.

Приступлено до виборів нової управи. Тому, що дотепершня голова п. Ставнича з причини незадовільного стану здоров'я не погодилась на поновний вибір, вирішено перенести продовження заг. зборів на день 17. грудня. Тоді то прийшло до остаточного узгодження кандидатур і таким чином нова управа уконституувалась, як слідує:

Пп. Ярослава Данилевич, голова, Лідія Вовк, містоголова, Павлина Мазур, секретарка, Юлія Тарнавська, скарбничка, Марія Мельник, культ. освітня референтка, Степанія Городиська, реф. суспільної опіки, Софія Мельник-Бура, виховна референтка і Михайлина Ставнича, реф. преси і звязків. Рівночасно в допомогу культ. освітній референтці призначено п. Євгенію Дубас, як заступницю, а при референтці суспільної опіки устійнено комісію із 6 членок: пп. Анастасія Голубцева, Ольга Городиська, Ярослава Піхурко, Ганна Стецякова, Стефанія Шевчукова й Іванна Яремко. Становище госп. референтки, після уступлення кандидатки, що її запропонувала комісія-матка, зосталось покищо необсаджено. Особовий склад контр. комісії залишився, як був первісно запропонований, а саме: пп. Ірина Лихолітова, Марія Грушкевичева і Марія Олексінова.

Михайлина Ставнича
голова зборів
Павлина Мазур,
секретарка зборів

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні Збори 37 Відділу СУА

Дня 12 січня, 1956, відбулись річні збори у домі п. М. Градовської. По відкритті зборів — голова А. Небоженко здала звіт: опісля склали звіт неодинокі референтки. Із звітів уступаючого уряду видно, що намічену працю виконано в міру спромоги. Кожного місяця відбувались збори членок, на яких обговорювано біжучі справи, та там теж намічувано працю на майбутнє.

На біжучий рік вибрано таку управу: М. Градовська, голова; А. Небоженко, м. голова; А. Бень, касієрка і А. Лаки, секретарка.

Анна Лаки, секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Річні збори 41 Відділу

Дня 5. лютого в залі Гор. Клубу зійшлись усі членки 41 Відділу. Як відпоручниця Централі прибула орг. референтка п. Марія Біляк. У вступній промові голова п. О. Штогрин зазначила, що Відділ заснований у 1929 р. Цей гурт жінок у минулому виконав велику працю при будові й обладнанні Гор. Клубу і тому їх збори досі відбуваються в тому домі, де вони вложили стільки праці і старань. У звіттовому році відбули 9 місячних сходин. Сам Відділ начислює 23 членки, отже числом невеликий, але дуже зжитий і здисциплінований. 41 Відділ є членом УКК і ЗУАД Комітету. На заклик Окр. Ради СУА виконують усі доручені їм справи. У дискусії відчувався деякий жаль до новоприбулих, що хоч вписалися, але по якомусь часі відійшли від організації та дали тим злий приклад для інших.

До нової управи ввійшли: пп. Олена Штогрин, голова, Юлія Стрижак, містоголова, Ангела Банах заст. секр., Анна Дубас, касієрка. До Контр. Комісії вибрано пп. Чопик, Костик і Шманду.

Річні збори 48 Відділу СУА **ім. О. Кобилянської**

Дня 1. січня зійшлися членки в Нар. Домі, де голова п. Марія Бабяк відкрила збори молитвою. По прочитанні протоколу вибрано президію зборів — головою п. Емілію Слободзян, а секретаркою п. Ростиславу Богачевську. Предсідниця зборів покликала урядничок до звітів. Голова п. М. Бабяк здала звіт із праці цілого року і подякувала членкам за співпрацю. Також секретарка здала свій короткий звіт і подяку, те саме касієрка п. Анна Волчек. Від контр. комісії

промовили пп. Ева Мандро і Катерина Собків і ствердили, що знайшли книги в найкращому порядку. Дальше зложили звіт опікунки хворих Варвара Сеґін і Анна Костик.

Потім переведено вибори на 1956 р. До нового уряду увійшли: пп. Марія Бабяк, голова; Михайлина Шагала, містоголова; Вікторія Савчинська, секретарка; Ростислава Богачевська, заступниця; Анна Волчек, касієрка; Анна Костик, заступниця. До контр. комісії увійшли пп. Ева Мандро, Катерина Собків і Софія Кориляк. Опікунками хворих вибрано пп. Варвару Сеґін і Софію Кориляк.

По закінченні зборів голова попросила присутніх на перекладу. Щире спасибі п. Еві Мандро за добре печиво! Вона була делегаткою від 48 Відділу на XI. Конвенцію СУА і з того зложила докладний звіт.

Вікторія Савчинська, секр.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 63 Відділу СУА

Річні збори 63 Відділу СУА відбулись дня 28. січня 1956 р. у Пластовій домівці. Приявних було 15 членок. Почесними гостями були пп. Будзол, містоголова Гол. Управи СУА, та О. Шустер, голова Окр. Ради у Діттройті.

Голова Відділу, п. Зубаль, відкрила збори та зарядила вибір президії. На предсідницю зборів покликано п. О. Шустер, а на секретарку п. Л. Лятишевську. По прочитанні звітів — голови п. Зубаль, секретарки п. Захарків та касієр. п. Недзвецької, приступлено до вибору нової управи, до якої ввійшли пп.: О. Макар, голова; А. Качмар, містоголова; Тустанівська, рек. секр.; Гайда, кор. секр.; Филиппів, касієрка; Крохмалюк, орг. реф.; Д. Бойчук, звязкова до Окр. Ради; І. Цісік, сусп. опіка; О. Савчук, культ.-осв. реф. О. Климишин, виховна реф.; С. Дуб, пресова реф.; контр. комісія: пп. Зубаль, Захарків і Недзвецька.

Степанія Дуб, прес. реф.

Вісті з Фонду „Мати й Дитина“

ЗВІТ НАВЧАЛЬНОЇ СТАНИЦІ В НЮРНБЕРГУ

Перед нами 12 звітних листків цієї станиці, що стоїть під патронатом Марійської Дружини ім. кн. Ольги у Філадельфії. Навчальна станиця складається з садка і школи. Садівничкою і вчителькою є п. Д. Козакевич, голова делегатури ОУЖ.

Садок. Кількість дітей змаліла впродовж року, бо з 27 дітей у січні залишилось у грудні 16. Вік дітей хитається від 2 і пів року до 7. Стан здоров'я: одна третина дітей хворіє анемією, туберкульозом та хронічним бронхітом. Навчання відбувається раз тижнево у суботу впродовж 2-ох годин. Приміщення: приватне мешкання садівнички. Однак щодня дітям видають друге снідання, що складається з молока і солодких булочок та овочів. Ця дожива коштує тижнево около 43 нім. марки. Від 9. липня здержано доживу дітей, бо частина їх виїхала до таборів, у вересні розпочато знову.

Школа. Кількість дітей хитка. У січні було 23 дітей, до червня змаліло до 18, у липні і серпні була перерва, у вересні почало вчитись 31 дітей, а в грудні було тільки 24. Вік дітей хитається між 7 і 13 літ і тому треба було створити з них 3 групи. Стан здоров'я такий же, як і в дошкільних дітей. Слідне захворювання рахітісом. Навчання відбувається 4 рази тижнево по 2 год., отже разом 8 годин. Доживу діти дістають 5 разів тижнево, подібно, як і дошкільнята. Їх дожива складається також із молока, булок і овочів, бо брак овочів найбільш дошкульно діти відчувають. На доживу видається около 8 н. марок денно. Наука відбувається у шкільній кімнаті місцевої школи.

При школі і садку є батьківський комітет (голова п. Валя Іщенко), що допомагає у веденні доживи.

Звітні листки підписані головою, секретаркою делегатури і головою батьківського комітету.

Як бачимо зі звіту — наша акція охоплює в Нюрнбергу около 50 дітей. Шкільні діти дістають дбайливу науку українознавства (8 годин тижнево), а всі діти смачну доживу. Зживаються у рідному гурті і під проводом вчительки проводять час. В літі виїздять на оселі.

У звіті виявляються також недомогання наших навчальних станиць. Це є брак вчительських сил і недостача приміщень. Одна вчительська сила му-

сить обслуговувати обі клітини — садок і школу. Для садка навіть немає відповідного приміщення і він мусить тиснутись у приватному мешканні вчительки.

Обеднання Українських Жінок, що має нагляд над акцією навчальних станиць, всіми силами змагає до розв'язки цього стану.

ГОСПОДАРСЬКИЙ ПОКАЗ У ФІЛАДЕЛФІЇ

Відділи США у Філадельфії запросили госп. референтку 64 Відділу п. Ірину Кашубинську з Нью Йорку перевести в перед-святочному часі кілька господарських показів. П. І. Кашубинська вже відома серед господинь Нью Йорку своїми вмільми показами, які перевів 64 Відділ. Дня 21 і 22. квітня вона продемонструє у Філадельфії прибрання тортів та інших Великодніх страв. Прохаємо членок США численно прибути. Точніші подробиці ще будуть подані до відома.

Із дитячих видань

(Для дітей дошкільного віку і перших класів школи)

Леонід Полтава: **ЖУЧОК ЩЕРБАЧОК**. Поема для дітей. Обкладинка та ілюстрації Валерії Гутник. В-во Союзу Українців у Великій Британії. Лондон 1955. Ціна 60 ц.

Легким віршом розказана тут пригода жучка Щербачка, що, як хлопечко розбишака, не хотів слухати матері та рішив помандрувати в чужі краї. Його зустрічі й розмови під час тієї мандрівки та врешті поворот додому — це моральний сенс того невеличкого віршованого оповідання. Написане легко і зрозуміло.

Ілюстрації Валерії Гутник виконані талановито. Варто, щоб ця ілюстраторка опрацювала більше дитячих видань.

Іван Франко: **КАЗКИ**. В-во „Рідне Слово“, Німеччина, 1954. Малюнки Олександра Бистрякова. Ціна 50 ц.

Збірка вміщує дві відомі казки І. Франка „Три міхи хитрощів“ і „Вовк, лисиця і осел“. Змальовано пригоди звірят, в яких вони виразно демонструють прикмети своєї вдачі — хитрість Лисиці і кровожадність Вовка. У труднощах і конфліктах перемагають малі і скромні звірятка — поступливий Їжак і простодушний Осел.

Текст зложений великими буквами, так що старші діти зможуть її самі прочитати. Л. Б.

ВЖЕ ВИЙШЛА

накладом Союзу Українок
Америци

інформаційна довідка

Woman of Ukraine

Подає обширну інформацію про українське жіноцтво англ. мовою. Ціна \$1 разом з пересилкою. Замовляти в Централі США

З КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

З кінцем лютого виступила в Карнегі Гол у Нью Йорку з власним концертом співачка Галіна Галій разом із піяністкою Е. Франчеті.

ЦІННЕ ВІДКРИТТЯ

В архівах Москви і Ленінграду віднайдено щоденник Катерини Юнге, дочки подружжя Толстих, що допомогло Т. Шевченкові визволитись із заслання. Тарас Шевченко часто бував у їх домі й у зв'язку з тим Катерина Юнге написала цікаві спомини.

ІЗ ОБРАЗОТВОРЧИХ ВИСТАВ

У репрезентативній виставці християнського мистецтва у Відні виставила свої емалії Марія Дольницька. Міністер культури Австрії закупив дві її твори.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У січневому числі у відділі „Централа одержала“ має бути: Відділ 50 США у Беллегемі, Па., на Резервовий фонд 10 дол., на вкладку до СФУЖО 1.35 дол.

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

SPiRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Percival Cundy
Foreword by Clarence A. Manning

ЦІНА КНИЖКИ \$3.50

Замовлення приймає:

**Ukrainian National Women's
League of America, Inc.**

909 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ
та ПЕРШИХ КЛЯС ШКОЛИ

Літо 70 ц.
Осінь 70 ц.
Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала **Марія Юркевич**

Замовляти в **ЦЕНТРАЛІ СУА**

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH

MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for Your Comfort
No Deserving Poor Refused

**N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.
Philadelphia 23, Pa.**

**Одинокий український склеп
з меблями та електр. приладдям**

ЕКО

8th St. & W. Girard Ave.

Philadelphia 22, Pa.

Tel.: ST 4-2056

РАДІЯ й ТЕЛЕВІЗІЇ
найкращих фірм

За готівку та
довгоречинцеві сплати

Printed by "AMERICA"—817 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.